

ziarul **Solidaritatea**

ZIAR DE INFORMARE ȘI ATITUDINE AL UNIUNII GENERALE A SINDICATELOR DIN ROMÂNIA – UGSR

Patrimoniul U G S R, jefuit prin fraudă, fals, abuz și improvizatii juridice!

Complex U G S R Vidra-Voineasa

Cum a dispărut averea UGSR?

De ce s-a ales praful de stațiunile sindicalistilor?

O avere de invidiat, o organizație sindicală mamut. Patrimoniul Uniunii Generale a Sindicatelor din România (UGSR) ar fi făcut invidios orice fond de investiții din lume. Bani cash în conturi, imobile, stațiuni turistice.

Pe timpul comunistilor, nu numai că această avere nu a fost afectată, dar a și crescut. Toți românii, oameni ai muncii, au cotizat zeci de ani la fondurile sindicatelor.

S-au construit pentru ei case de cultură, hoteluri și baze sportive. Cine nu-și amintește de concediul petrecut cu biletul de sindicat, în hoteluri sau în case de vacanță sindicale?

La două decenii de la căderea comunismului, liderii sindicali, astăzi unii ajunși politicieni, ridică din umeri când sunt întrebați unde sunt banii și bunurile.

Adunată într-o sută de ani, constituită din banii oamenilor muncii, averea sindicatelor a fost prăduită în primii ani de după Revoluție. După 1989, parcă într-o furie nebună, rechinii imobiliari s-au aruncat asupra unei prăzi care nu a avut nicio șansă.

Cât valorează și ce s-a întâmplat cu averea sindicatelor?

De ce s-a ales praful de stațiunile sindicalistilor?

Cei care ar fi trebuit să protejeze acest patrimoniu își amintesc cu greu vremurile trecute, pierdute în ceață. Dau vina unii pe alții, se scuză și se acuză.

Reporterii PRO TV de la emisiunea „România, te iubesc” au căutat imobilele Uniunii Generale a Sindicatelor din România în București.

Mândria sindicalistilor înainte de 1990 era imensul patrimoniu turistic. Hoteluri, case de vacanță, case de oaspeți. După Revoluție, sindicatele și-au făcut firme proprii care administrează aceste bunuri.

Altă dată, gradul de ocupare era de 100%, iar turismul înflorea. Astăzi, acolo peisajele sunt dezolante.

După 1990, turismul românesc a intrat pe o pantă descendentă. Un rol important l-a avut administrarea defectuoasă a patrimoniului turistic sindical: 25.000 de locuri de cazare, la munte și la mare, grupate în 17 case de odihnă și tratament, adică 17 stațiuni.

Vidra, Voineasa, Olănești sau Herculane, toate sunt acum în părăsire și fără prea mari șanse de redresare. Cine a administrat și cine a încasat bani din aceste stațiuni în ultimii 20 de ani? Reporterii „România, te iubesc” au vizitat stațiunile sindicalistilor, lăsate azi de izbeliște. Ce au aflat? În acte, unele hoteluri figurează ca terminate, iar clădirile sunt aproape abandonate.

După mai bine de 23 de ani, subiectul prăduirii patrimoniului UGSR este în continuare motiv de dispută. Mai multe investigații jurnalistice realizate de reporteri și realizatori de emisiuni din presa centrală și locală demonstrează jaful asupra patrimoniului UGSR. Aceste anchete profesionale pot fi citite în paginile acestui ziar și pe site-ul www.ugsr.ro

Interviu istoric cu Ștefan Călinescu, președintele U G S R

Președintele Uniunii Generale a Sindicatelor din România – UGSR, Ștefan Călinescu, are o experiență de 52 de ani în mișcarea sindicală din România. De profesie economist, acesta și-a dedicat întreaga experiență pentru consolidarea mișcării sindicale din România. La data de 25 decembrie 1989 a fost ales președintele Comitetului Național al UGSR pentru Organizarea Sindicatelor Libere, iar din 1992 până în prezent este președintele UGSR, confirmat în această funcție și de ultimul congres al organizației ce a avut loc la data de 17 noiembrie 2012, în București.

De peste 20 de ani încearcă să restabilească adevărul istoric privind continuitatea juridică a mișcării sindicale din România și să demonstreze modul prin care a fost jefuit patrimoniul celei mai mari și mai importante confederații sindicale din istorie, UGSR. În acest interviu-maraton ce va deveni, în mod sigur, un document de importanță istorică pentru întreaga mișcare sindicală națională, dar și internațională, liderul sindical demască pe unii importori din mișcarea sindicală și arată cum patrimoniul UGSR a fost jefuit prin fraudă, fals, uz de fals, abuz și improvizatii juridice.

(Continuare în pag. 2 - 4)

Din sumar:

Disponibilizări la TVR și BCR – pag. 11

Cercetătorii au pichetat Guvernul – pag. 10

Falimentul proiectelor POSDRU – pag. 10

Ziarul „Solidaritatea” vă prezintă un document istoric:

Patrimoniul sindical a fost furat de la UGSR în baza unei semnături false!

Consiliul editorial al ziarului „Solidaritatea” a intrat în posesia unor documente care demonstrează faptul că UGSR nu a fost niciodată dizolvată, desființată, lichidată, iar patrimoniul a fost însușit prin fals și uz de fals de către alte organizații sindicale. În favoarea interesului public și al adevărului istoric, Consiliul editorial al ziarului „Solidaritatea” a decis să publice aceste documente de o însemnătate deosebită pentru mișcarea

sindicală internă și internațională. În acest număr, precum și în numerele viitoare, vă vom prezenta mai multe documente rezultate în urma anchetelor desfășurate de Ministerul Public, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție în cazul fraudării patrimoniului UGSR. Menționăm că titlurile și subtitlurile aparțin redacției.

(continuare în pag. 9)

Editorial
„Solidaritatea”:
Misiunea UGSR

I. De ce
acum?

pag. 12

Patrimoniul UGSR, jefuit prin fraudă, fals, abuz și improvizării juridice

Ștefan Călinescu

Confederațiile nou create nu sunt juridic continuatoare ale UGSR

Reporter: Doamnă Ștefan Călinescu, sunteți un militant sindical cu activitate de 52 de ani în această structură sindicală, CGM-UGSR, cu o istorie sindicală care și-a pus prima bornă la Congresul Uniunii Sindicatelor Unite din 13-15 august 1906, fapt remarcat și la recentul Congres al UGSR din 17 noiembrie 2012. Opinia publică și, în mod deosebit, generația tânără, mai dorește să cunoască evoluția organizatorică și situația la zi a patrimoniului UGSR?

Ștefan Călinescu: Amploarea istorică a misiunii sindicale din România și, în special, activitatea organizatorică referitoare la patrimoniul CGM-UGSR suscită o dezbateră și un interes deosebit din partea celor 7,5 milioane de membri ai celor 11.000 sindicate avute în evidență la sfârșitul anului 1989. Cred că este util ca discuția noastră să se cantoneze în spațiul 1990-2013, etapă istorică confuză în activitatea sindicală, care a avut și continuă să aibă ca obiectiv viziunea unității sindicale în plan național. În acest context, aș remarca faptul că

transformările care s-au produs în ultimii 20 de ani în viața economică și socială, în evoluția societății în ansamblul ei, și-au pus amprenta și asupra organizării și desfășurării activității sindicatelor, producându-se schimbări de care nu s-a ținut seama în Legea 62/2011 al dialogului social și a Sindicatelor, privind regimul juridic al patrimoniului UGSR.

Reporter: Ce rol a avut UGSR după evenimentele din 1989?

Ștefan Călinescu: UGSR a avut un loc primordial în acea perioadă. Datorită aportului său, în Platforma-Program a Frontului Salvării Naționale am introdus un capitol separat referitor la organizarea și activitatea sindicatelor. Chiar îmi aduc aminte că am insistat atunci ca în Îndrumarul pentru organizarea și desfășurarea activității consiliilor FSN din unitățile economice să se introducă obligativitatea ca din consiliile de administrație ale acestora să facă parte și președinții și secretarii sindicatelor, lucru care s-a și întâmplat. În plus, mai era prevăzut ca, pe măsura constituirii de sindicate libere în întreprinderi, instituții și alte unități economico-financiare, acestea să poată adera la Platforma FSN, iar după alegeri să preia atribuțiile consiliilor FSN din aceste unități. Toate aceste importante lucruri și multe altele s-au realizat doar cu contribuția UGSR.

Reporter: Cum s-au constituit juridic sindicatele după 1989?

Ștefan Călinescu: Trebuie avut în vedere că unele sindicate, respectiv federații, confederații și structuri teritoriale, s-au constituit fără vreo legătură juridică cu organizațiile existente în structura UGSR, iar crearea de noi structuri sindicale nu a fost precedată de formalități juridice de dizolvare a vechilor structuri și de lichidare și distribuire a patrimoniului acestora. Astfel, sindicatele, federațiile și confederațiile sindicale nou create nu sunt juridic continuatoare și nici succesoare ale UGSR.

UGSR nu a fost niciodată dizolvată sau desființată!

Reporter: Recent, a avut loc la București Congresul UGSR. Care sunt concluziile desprinse în urma dezbaterii documentelor de către delegați?

Ștefan Călinescu: Întrebarea dumneavoastră este legitimă și cerințele democrației impun responsabilitatea cunoașterii adevărului de către membrii UGSR, salariați, astăzi pensionari, creatori și totodată proprietarii legitimi ai patrimoniului creat de sindicate până în decembrie 1989. Remarc faptul că recentul Congres al Uniunii Generale a Sindicatelor din România și documentele adoptate în unanimitate de către delegați au relevat evoluția social-istorică a mișcării sindicale din România, precizând că la Congresul General al Sindicatelor din 13-15 august 1906, prin statut și rezoluțiile adoptate au fost puse bazele unității sindicale naționale și, odată cu acestea, patrimoniul sindical devine unitar, este național, indivizibil și netransmisibil în afara structurii unitare a mișcării sindicale.

În condițiile istorice cunoscute, în România se constituie în anul 1945, Confederația Generală a Muncii (CGM) ca structură națională unică cu personalitate juridică, în baza sentinței nr. 43/11 iunie 1945 a Tribunalului Ilfov.

Calitatea de persoană juridică exercitată fără întrerupere de către CGM și, prin noua denumire, UGSR, dată la Congresul din 16-19 mai 1966, a fost recunoscută în permanență de către puterea politică și de stat, fapt dovedit de actele normative adoptate de Guvern împreună cu UGSR în domeniul economic, social, cultural, educativ, sportiv și în legislația muncii, în perioada 1945-1990.

Niciun guvern nu avea dreptul să dizolve persoana juridică CGM-UGSR

Extras din Convenția OIM nr. 87/1948

Art. 2 – Muncitorii și patronii, fără nicio deosebire, au dreptul, fără autorizație prealabilă, să constituie organizații la alegerea lor, precum și să se afilieze la aceste organizații, cu o singură condiție, să se conformeze acestora din urmă.

Art. 3 – a) Organizațiile de muncitori și patroni au dreptul să-și aleagă liber reprezentanții lor, să-și organizeze gestiunea și activitatea și să-și formuleze programul de acțiune;

b) Autoritățile publice trebuie să se abțină de la orice intervenție de natură să limiteze acest drept sau să împiedice exercitarea legală.

Art. 4 – Organizațiile de muncitori și patroni nu sunt supuse

dizolvării sau suspendării pe cale administrativă.

Art. 6 – Dispozițiile articolelor 2, 3 și 4 de mai sus se aplică federațiilor și confederațiilor, organizațiilor de muncitori și patroni.

Art. 7 – Dobândirea personalității juridice de către organizațiile de muncitori și patroni, federațiile și confederațiile lor nu pot fi subordonate unor condiții care ar dauna aplicării dispozițiilor art. 2, 3 și 4 de mai sus.

Art. 8 – a) În exercitarea drepturilor care le sunt recunoscute de prezenta convenție, muncitorii, patronii și organizațiile lor respective sunt obligate ca, după exemplul celorlalte persoane sau colectivități organizate, să respecte legalitatea.

b) Legislația națională nu va trebui să prejudicieze și nici să fie aplicată în așa fel încât să prejudicieze garanțiile prevăzute de prezenta convenție.

UGSR a fost singura structură socială care nu a fost dizolvată sau desființată și a acționat în cadrul CFSN ca sindicatele să constituie un capitol distinct în Platforma-Program a FSN.

În contextul transformărilor social-politice și economice începute în decembrie 1989, Mișcarea Sindicală Unitară din România UGSR s-a angajat pentru realizarea principiilor democratice și a reorganizat, la 25 decembrie 1989, conducerea întregii structuri sindicale.

Reporter: Pentru ca opinia publică să înțeleagă exact demersurile dvs., inclusiv pe cele din justiție, vă rog să detaliați legătura dintre UGSR și CGM. Mulți confundă UGSR cu Confederația Generală a Muncii când, de fapt, ele constituie aceeași persoană juridică.

Ștefan Călinescu: Menționez că CGM s-a înființat ca persoană juridică în ianuarie 1945, în temeiul Legii nr. 52/1945, iar prin Sentința Civilă nr. 43 din 11 iunie 1945 a fost înscrisă în Registrul special de Confederații și Uniuni cu nr. 7/1945. Pentru înțelegerea faptului că CGM este una și aceeași persoană juridică cu UGSR, trebuie reținut că întregul ansamblul statutar și structura organizatorică a mișcării sindicale au la bază Legea 52/1945, ceea ce a determinat ca CGM să funcționeze în mod unitar prin aceeași persoană juridică și în regimul comunist, schimbându-și doar denumirea din CGM în UGSR la Congresul sindicatelor din RSR din mai 1966. Prin aceasta, mișcarea sindicală din România revine la denumirea istorică, marcată de Congresul din 13-15 august 1906.

În condițiile legislației din RPR și RSR, continuitatea persoanei juridice a CGM s-a exprimat printr-o nouă denumire, respectiv Uniunea Generală a Sindicatelor din România (UGSR), care este folosită în toate actele normative (legi, decrete, HCM), cu atribuții specifice persoanelor juridice, exercitând fără întrerupere, în perioada 1945-1973, conducerea și controlul activității de asigurări sociale, precum și gestionarea bugetului național al asigurărilor sociale.

Așa cum se poate constata din prevederile Codului Muncii din 1950 și, respectiv, 1972, schimbarea denumirii CGM în UGSR, la Congresul din 16-19 mai 1966 nu a determinat încetarea continuității persoanei juridice. La niciun congres din această perioadă nu s-a hotărât încetarea, dizolvarea sau desființarea UGSR, atât Legea 52/1945, Decretul 31/1954, cât și Codul Muncii stabilind pentru CGM-UGSR atribuții social-economice deosebit de importante. Cronologia congreselor și menținerea fără întrerupere a sigiliului și sigla CGM, aprobat la congresul din 1945, confirmă continuitatea statutară și juridică a unității sindicale naționale sub denumirea de CGM-UGSR ca unică Confederație Sindicală Națională.

În concluzie, PERSOANA JURIDICĂ A MIȘCĂRII SINDICALE NAȚIONALE UNITARE este clar definită de Sentința 43 din 11 iunie 1945, respectiv CGM este identitatea juridică a organizației în cadrul căreia congresul general alege Consiliul Central al Sindicatelor, el fiind organul sindical responsabil cu exercitarea drepturilor și obligațiilor persoanei juridice conform Decretului 31/1954.

La Revoluție, UGSR și-a schimbat doar conducerea!

Reporter: În aceste condiții, ce s-a întâmplat după Revoluție?

Ștefan Călinescu: La 25 decembrie 1989, în condițiile Legii 52/1945, a statutului și a cadrului organizatoric existent, a fost adoptat Regulamentul de organizare și funcționare a Comitetului Național al UGSR, care a fost deus la CFSN și CPUN, organisme ale puterii politice și legislative care au instaurat o nouă ordine politică și socială în România, lăsând dreptul de organizare și funcționare fără întrerupere a Uniunii Generale a Sindicatelor din România (UGSR), structură sindicală națională, singura în România afiliată la Federația Sindicală Mondială (FSM) din anul 1945 și fondatoare a Organizației Internaționale a Muncii (OIM). Urmare a prevederilor Regulamentului de organizare și funcționare al Comitetului Național al UGSR deus la CFSN și CPUN, a încetat organizarea și funcționarea în ministere și unități a consiliilor FSN. Prin noua conducere a UGSR, Platforma-Program și Regulamentul de organizare și funcționare a Comitetului Național, care a devenit parte integrantă a statutului, UGSR a continuat realizarea scopului misiunii sindicale din România, respectiv promovarea și apărarea intereselor profesionale, economice și sociale ale membrilor săi, corespunzător prevederilor Constituției, legislației în domeniu și ale Convenției 87 a OIM, ratificată și de România.

Am precizat succint toate aceste date, evidențiind astfel că persoana juridică CGM - UGSR nu a fost dizolvată sau autodizolvată, nu este radiată din Registrul Special al persoanelor juridice și funcționează în prezent în conformitate cu prevederile Convenției OIM nr. 87/1948, care reglementează dreptul și libertatea sindicală, cu Legea 54/2003 cu privire la sindicate și cu Legea 62/2011 privind dialogul social.

În concluzie, CFSN, CPUN și niciun guvern din România nu putea și nu are dreptul să dizolve sau să radieze persoana juridică CGM - UGSR.

Pensionarii au aceleași drepturi ca și salariații la administrarea patrimoniului UGSR

Reporter: Am observat că unii reprezentanți ai confederațiilor care s-au constituit după anul 1989 folosesc tot mai des sintagma ca „fostul UGSR” sau „organizație comunistă”. Cum comentați aceste „aprecieri”?

Ștefan Călinescu: Folosirea unor sintagme ideologice și politice în definirea identității, aprecierea sau analiza structurilor sindicale se plasează în afara drepturilor și libertăților sindicale și nu pot produce efecte juridice în dauna Convenției OIM nr. 87/1948, privind libertatea sindicală și apărarea dreptului sindical, ratificate de România prin Decretul nr. 213/1957. Mișcarea sindicală a fost și este apolitică prin scop și acțiune, iar pluralismul structural al sindicatelor este determinat de diviziunea muncii și diversitatea profesională care conturează interese economice, sociale și profesionale specifice ramurilor de activitate existente în structura economică și socială la un moment dat. Pluralismul structural al mișcării sindicale nu are nicio legătură cu succesiunea juridică a CGM - UGSR și nici cu patrimoniul la care așa-zisele „confederații reprezentative”, nu au contribuit, în perioada 1906-1945 și 1945-1989, la crearea acestuia.

Reporter: Cine putea atunci să decidă asupra patrimoniului UGSR?

Ștefan Călinescu: Subliniez faptul că deciziile privind organizarea și folosirea patrimoniului UGSR sunt de competența Con-

gresului UGSR, ce constituie singura instituție statutară și juridic legală care poate hotărî, pe baza voinței membrilor de sindicat, fără prejudecăți politice și acuzații ideologice fără teme. Aduag aici și faptul că reprezentanții organizațiilor sindicale ale pensionarilor din structura UGSR au dreptul, de asemenea legitim și legal, de a participa la gestionarea patrimoniului sindical, din singurul motiv că pensionarii sunt cei care, prin cotizația de sindicat, au contribuit la constituirea acestui patrimoniu, adevăr recunoscut de Statutul și Platforma-Program a UGSR, singura confederație sindicală care, de altfel, recunoaște acest lucru.

Patrimoniul CGM-UGSR, concretizat în mijloace financiare și active exprimate prin bugete și execuții bugetare în perioada 1945-2010, este nominalizat în Statutul UGSR ca fiind indivizibil și netrasmisibil. Structura patrimoniului UGSR și efectivul membrilor de sindicat, 7,5 milioane în 1990, din care în prezent 4,5 milioane sunt pensionari, este dovada materială și juridică a existenței și continuității persoanei juridice, a activității mișcării sindicale a UGSR, este de esență socială și aparține juridic celor care l-au creat, respectiv membrilor cotizanți ai Uniunii Generale a Sindicatelor din România. De aici derivă recunoașterea fără rezerve de către UGSR, a dreptului indubitabil al pensionarilor, al organizațiilor reprezentative ale acestora de a participa la gestionarea patrimoniului sindical.

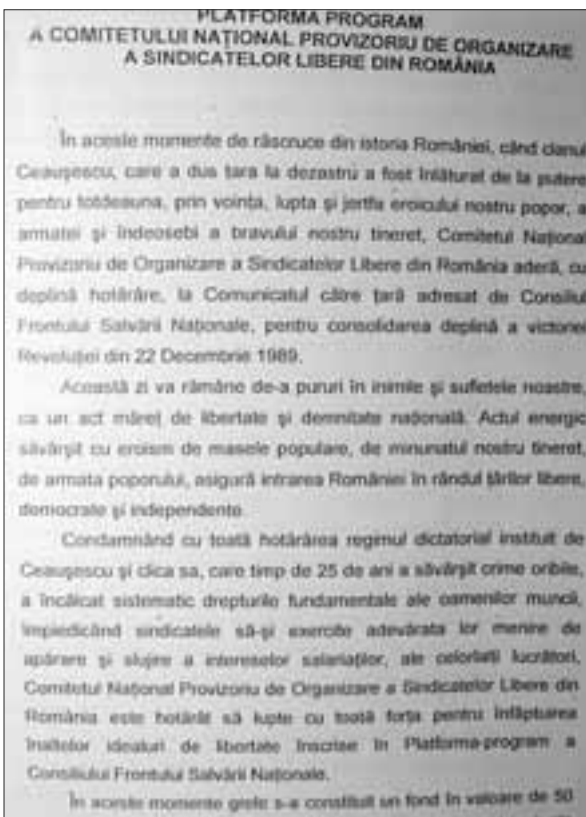
Patrimoniul UGSR a fost preluat prin fraudă

CGM și UGSR constituie aceeași persoană juridică

Potrivit prevederilor Legii sindicatelor nr. 54/2003 și a Convenției OIM nr. 87/1948, ratificată și de statul român, dizolvarea unei organizații sindicale nu poate avea loc prin intervenția statului, prin lege sau prin acte administrative, statul neputând hotărî sau dispune asupra patrimoniului sindical. Dizolvarea unei organizații este atributul exclusiv al adunării generale. În acest caz, conducătorii organizației sindicale sau lichidatorii patrimoniului sindical sunt obligați să ceară instanței judecătorești competente, care a operat înscrierea în Registrul Special, să facă mențiunea dizolvării organizației. Este unanim acceptat că CGM-UGSR, la 25 decembrie 1989, nu s-a dizolvat și, în consecință, nu a fost desființat și în Registrul Special nu există o astfel de mențiune. Sintetizând, în baza documentelor prezentate și adoptate la Congresul din 17 noiembrie 2012, în ceea ce privește realitatea statutară și juridică a CGM-UGSR, se constată: CGM-UGSR, fără echivoc, este una și aceeași persoană juridică stabilită prin Sentința Civilă nr. 43 din 11 iunie 1945.

Schimbarea denumirii din CGM în UGSR este legală și statutară, aceasta fiind hotărâtă de către instanța supremă sindicală, Congresul din 16-19 mai 1966, perpetuând astfel unitatea națională a mișcării sindicale din România.

În cadrul CGM, în perioada 1953-1966, organul de conducere a confederației își schimbă denumirea din comitet central în

consiliul central, neafectând structura organizatorică și funcțională a CGM.

Toate documentele privind activitatea economică și financiară (bugete, bilanțuri, instrucțiuni, norme de competență), elaborate sub denumirea de CGM sau UGSR, nu au lezată drepturile de proprietate ale UGSR și nu au creat litigii cu terțe persoane fizice sau juridice.

Confederațiile nou constituite după 1989 (CNSLR-Frăția, Cartel Alfa, BNS, CSDR), fără temei legal, au prevăzut în statutele proprii că sunt deținătorii patrimoniului UGSR, în care scop au încheiat tot felul de acorduri și protocoale, firesc în afara legii, pentru dobândirea patrimoniului, recurgând în ultimă instanță la elaborarea la data de 04.07.1990, a unui proces-verbal FALS (dovedit în urma cercetărilor efectuate de organele abilitate) pentru a motiva preluarea nelegală și abuzivă a patrimoniului UGSR.

În ceea ce privește patrimoniul UGSR, acesta nu a fost transferat sau încredințat noilor structuri sindicale așa-zis „reprezentative”, întrucât nu sunt succesoare juridic în drept și nu au contribuție proprie la crearea acestui patrimoniu. Originea statutară și juridică a patrimoniului UGSR vine din istorie, începând cu Congresul din 13-15 august 1906, fără niciun fel de întrerupere statutară și juridică și a fost garantată întotdeauna de către constituțiile României, legislația specifică a regimurilor politice din toată această perioadă și Convenția 87 a OIM.

de exponenții unor confederații sindicale

Reporter: Revoluția a prins UGSR cu o avere impresionantă, formată din sume imense de bani – 4,7 miliarde de lei și 2,7 milioane de dolari în conturi –, plus nenumărate imobile, hoteluri, vile, case de vacanță, 400 de apartamente, zeci de sedii județene, 55 de case de cultură, 19 cluburi ale sindicatelor, 344 de baze sportive, 37 de garaje, sute de hectare de pământ, tabere de vacanță, diverse anexe. Ce s-a întâmplat cu o asemenea avere?

Ștefan Călinescu: În ceea ce privește patrimoniul UGSR, subliniez că încălcarea gravă a legislației – cu rea intenție – și în primul rând a legislației sindicale de către unele sindicate, federații și confederații sindicale organizate după anul 1990, a condus la săvârșirea unor grave abuzuri, în care scop au fost folosite diverse mijloace pentru fraudarea patrimoniului Uniunii Generale a Sindicatelor din România.

Subliniez că patrimoniul UGSR totaliza, în disponibilități bănești la 31 decembrie 1989, 4,7 miliarde lei. În afara sumelor în lei, în contul curent al UGSR, mai erau evidențiate aproximativ 2,7 milioane de dolari, precum și patrimoniul imobiliar administrat de către CC al UGSR. Preluarea, divizarea și chiar vinderea patrimoniului UGSR, fără temei legal (având la bază falsuri), de către exponenții așa-ziselor confederații sindicale reprezentative, prin acorduri, tranzații, protocoale, convenții etc., sunt singurele documente prin care s-a acționat pentru legitimitatea dreptului de proprietate.

În acest context, ca mijloc de fraudare, furt și jaf se înscrie protocolul încheiat la 7 decembrie 1990 (vezi facsimil), privind Comunicatul și Statutul Convenției Naționale Provizorii pentru Administrarea Patrimoniului Sindical Comun și Regulamentul de funcționare a Consiliului de Administrație. Respectivul statut nu a fost supus aprobării instanțelor judecătorești, prevederile acestuia nu au temei legal și sunt în

totalitate în afara legislației sindicale (vezi facsimil). Patrimoniul UGSR are ca bază materială cotizația membrilor organizațiilor sindicale ale UGSR și nicidecum contribuția reprezentanților unor „grupări sindicale” apărute după anul 1989. Din acest motiv, patrimoniul sindical al UGSR este în totalitate de esență socială, indivizibil și unitar, netrasmisibil în afara structurii organizatorice care l-a creat.

Încă din anul 1990, conducerea UGSR s-a adresat instituțiilor statului pentru a ancheta fraudarea patrimoniului.

Reporter: Totuși, o asemenea fraudă de proporții nu a fost sancționată de nimeni? Instituțiile de control ale statului nu au fost sesizate? Și dacă da, de ce au tăcut în acești ani?

Ștefan Călinescu: Ca urmare a acestor fapte și pentru soluționarea situațiilor create, începând cu anul 1990, Consiliul Național al Uniunii Generale a Sindicatelor din România, prin reprezentanții săi legali, s-a adresat instituțiilor abilitate ale statului. Subliniem că UGSR a acționat în instanță CNSLR Frăția pentru anularea procesului-verbal de predare primire a patrimoniului UGSR încheiat, în 04.07.1990 (vezi facsimil), act ce s-a dovedit a fi fals, fapt constatat și de Direcția Națională Anticorupție prin rezoluțiile nr. 95/P/2011, 109/P/2011 și 197/P/2011.

Interzicerea înstrăinării patrimoniului Uniunii Generale a Sindicatelor din România rezultă din prevederile legale referitoare la patrimoniul sindicatelor, prevederi menționate în toate legile sindicatelor care au guvernat și guvernează mișcarea sindicală: Legea nr. 52/1945, Legea nr. 54/1991, Legea Sindicatelor nr. 54/2003, Legea nr. 62/2011 a dialogului social, precum și Art. 99, alin 1 din Constituția României. Toate aceste legi statuează că patrimoniul sindical este indivizibil și nu se împarte între membrii organizației sindicale.

Reporter: Care a fost modalitatea de fraudare a patrimoniului UGSR? Prin ce inginerii financiare s-a reușit distrugerea unei averi colosale?

Ștefan Călinescu: Efectele acțiunilor rezultate din încălcarea legilor menționate sunt constatate în activitatea unității economice SC SIND ROMÂNIA SRL, care constituie un exemplu de fraudare a patrimoniului UGSR. Fără să posede documente de proprietate, cele patru confederații sindicale divid „SIND ROMÂNIA”, pentru interesele proprii ale unor lideri de sindicat, în patru societăți comerciale. Și mai grav este faptul că dividendele obținute nu au fost investite pentru reabilitarea, întreținerea sau îmbunătățirea serviciilor la aceste edificii, așa cum prevede legislația în vigoare. Marea majoritate a stațiunilor balneo-climaterice ale UGSR sunt deteriorate și pregătite pentru falimentarea acestora prin înstrăinare. Trebuie reținut faptul că acestea au fost construite din cotizația sindicală în timp a actualilor pensionari (4,5 milioane), o bună parte dintre aceștia fiind membri ai UGSR și azi.

Reporter: Dar cu casele de cultură ce s-a întâmplat?

Ștefan Călinescu: Situații cu totul necorespunzătoare se constată și în modul de folosire a caselor de cultură și a cluburilor sindicale, care, în cea mai mare parte, nu-și exercită funcția de realizare a actului de cultură. Unele dintre acestea au fost deja vândute, se înțelege că în mod ilegal (IMGB, Uzina de Radiatoare, Echipamente Metalice, Obiecte și Armături Sanitare – UREMOAS – Săcele, Pașcani, Toplița, Bistrița și altele). Exemplul cel mai elocvent al abuzului de putere ni-l oferă dl Adrian Năstase, care avizează realizarea unei structuri administrative peste structurile juridice ale sindicatelor, adoptând HG nr. 81 din 14.10.2004, legitimând Asociația Națională a Caselor de Cultură ale Sindicatelor din România (ANCCSR), ca persoană juridică de drept privat cu utilitate publică, ignorând faptul că UGSR a construit și este proprietarul legal al caselor de cultură din sistemul sindicatelor.

Averea UGSR, jefuită constant de către unii lideri sindicali

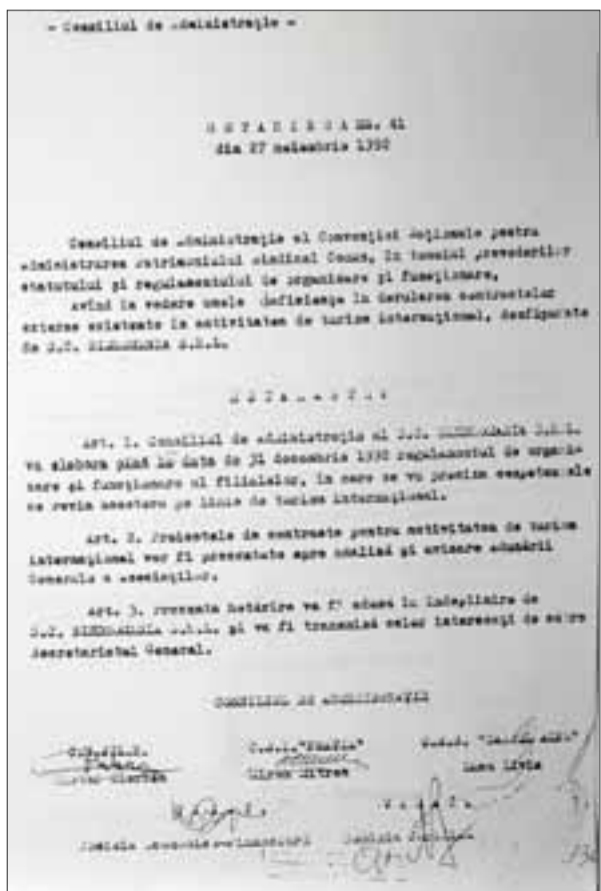
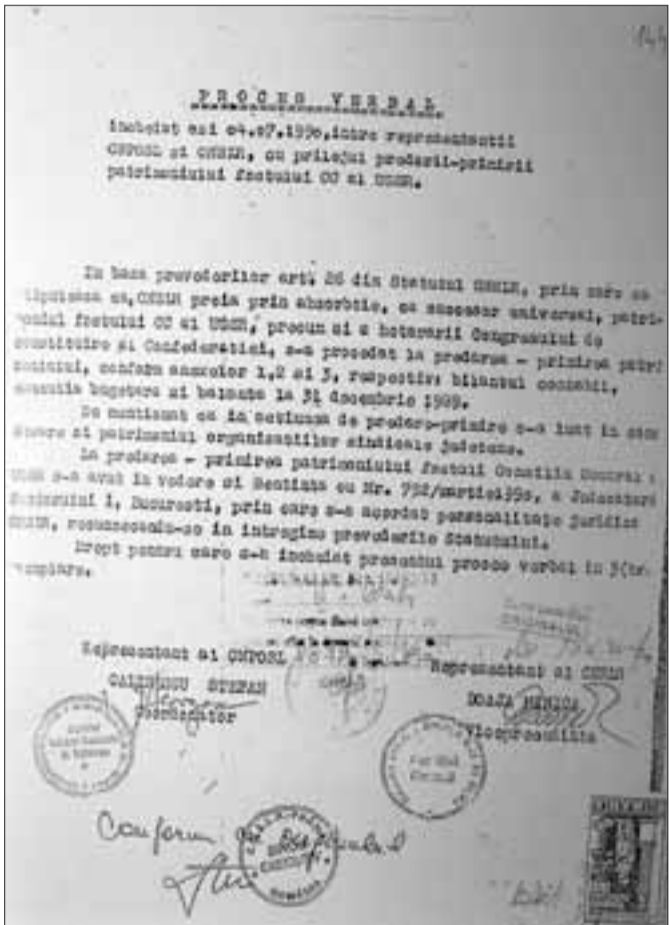
Reporter: Concret, vă rog să ne spuneți ce anume a dispărut din patrimoniul UGSR?

Ștefan Călinescu: În procesul de fraudare a patrimoniului se înscrie și vânzarea a 300 de apartamente, 40 de garaje, 45 de autoturisme, 2 autobuze, vasul de croazieră „Solidaritatea”, sediul din București al UGSR (Bd. Regina Elisabeta nr. 45), aflat în litigiu de peste șase ani cu lichidatorul Băncii Nova, care a cumparat 74 la sută din clădire. În final, după cum era și firesc, UGSR a revenit în instanță ca proprietar juridic și de drept al acestui imobil.

De altfel, cele patru confederații au obligația să facă dovada juridică a punerii în posesie sau a transferării pentru administrare a patrimoniului sindical de către Congresul UGSR. Aceasta este singura instituție care poate să mandateze Consiliul Național al UGSR ca for competent ce poate administra patrimoniul, și nicidecum diverse grupări sindicale sau reprezentanți ai acestora, nelegitimate de organismele statului și de instanțele juridice.

Reporter: Ce alte exemple ne puteți oferi? Considerați că foștii și actualii lideri de confederații vor răspunde vreodată de jefuirea patrimoniului UGSR?

Ștefan Călinescu: Înființarea societății „Fracom”, ilegală fiind și aceasta, atât timp cât s-a făcut prin însușirea fondurilor UGSR și înstrăinarea imobilului de cazare și alimentație publică din strada Johann Strauss nr. 1, de către CNSLR-Frăția; falimentarea acestuia, urmată de o vânzare la fel de ilegală; înființarea „Romalex”, societate agricolă în Zimnicea, județul Teleorman care ajunge tot prin falimentare în proprietatea dlui Pavel Todoran, fost președinte al CNSLR-Frăția și ulterior senator PSD din partea acestei confederații; falimentarea societății „AERA”, a ansamblului folcloric „Rapsodia Română” și a celor lalte 40 de ansambluri județene ale sindicatelor, falimentate și cu patrimoniul înstrăinat, ziarul „Munca”, revista „Munca în sindicate” etc., sunt câteva exemple de gestionare frauduloasă și însușire

ilegală, în favoarea noilor structuri sindicale, a patrimoniului UGSR.

Reporter: A devenit de notorietate înstrăinarea, prin aceleași procedee frauduloase a taberei de copii și tineret de la Navodari, proprietate a UGSR, pentru care președinții celor patru confederații sindicale trebuie să răspundă la întrebările: cine a reprezentat aceste confederații și SIND-ul în instanță? Cine a dispus vânzarea sau înstrăinarea? Cât s-a divizat din active după ce s-a obținut hotărârea judecătorească de cedare a taberei, care au fost cercurile interesate și cine a tras foloasele după această manevră ilegală?

Ștefan Călinescu: Din datele pe care le deținem până la acest moment, peste 60 de hectare au fost acaparate prin fraudă care face obiectul cercetărilor în instanță, iar după soluționarea prin hotărâri judecătorești este de datoria Guvernului României ca, printr-o ordine de urgență sau o hotărâre de Guvern să realizeze inevitabilul act de dreptate, astfel încât tabăra de la Navodari să revină Uniunii Generale a Sindicatelor din România.

Reporter: Dar acești lideri sindicali consideră că, de 23 de ani, sunt reprezentativi pentru mișcarea sindicală, conducând organizații definite de lege drept reprezentative. Cum comentați afirmațiile acestora?

Ștefan Călinescu: În acest larg context, de jefuire a patrimoniului sindical, subliniez faptul că președinții actualelor confederații sindicale sunt persoane cu mandate temporare și care nu pot avea

investitura statutară pentru a dispune asupra dreptului de proprietate al UGSR pe care, de fapt, nu îl au, precum și să invoce calitatea de acționar în numele organizației sindicale. Mult invocata reprezentativitate este valabilă în desemnarea reprezentanților confederației în cadrul instituțiilor dialogului social, ministere, prefecturi etc. în instituțiile tripartite și în negocierea contractului colectiv de muncă la nivel național (dacă va fi reintrodus în lege), DAR NU-ȘI EXTINDE EFECTELE JURIDICE ȘI ASUPRA PATRIMONIULUI UGSR.

Reprezentativitatea exprimă raporturi de funcționalitate a relațiilor în democrația politică a puterii și nicicum nu este un atribut

Cine a pus umărul la împărțirea ilegală a patrimoniului UGSR:

O consecință a procesului-verbal din 04.07.1990, identificat și constat de către DNA, ca fiind „fals”, precum și a Convenției din 07.12.1990 și anulată de către Decizia nr. 8328/15 octombrie 2009 a Înaltei Curți de Casație și Justiție. În baza acestora au fost emise hotărâri de guvern după cum urmează:

- Petre Roman – H.G. 718 din 22.06.1990
- Nicolae Văcăroiu – H.G. 169 din 22.04.1993
- Nicolae Văcăroiu – H.G. 702 din 14.12.1993
- Adrian Năstase – H.G. 1301 din 27.12.2001 (măsura luată prin această hotărâre de Guvern este nu numai ilegală, dar și urmată de consecințe penale, întrucât s-au acordat banii din bugetul de stat pentru a stimula înstrăinarea unui imobil al UGSR). Este de înțeles acest lucru, mai ales că expunerea de motive la Legea Sindicatelor din februarie 2003 este semnată chiar de Adrian Năstase.

Adrian Năstase – H.G. 803 din 03.07.2003 privind Institutul de Educație Sindicală (Școala Centrală Sindicală de la Academia Ștefan Gheorghiu).

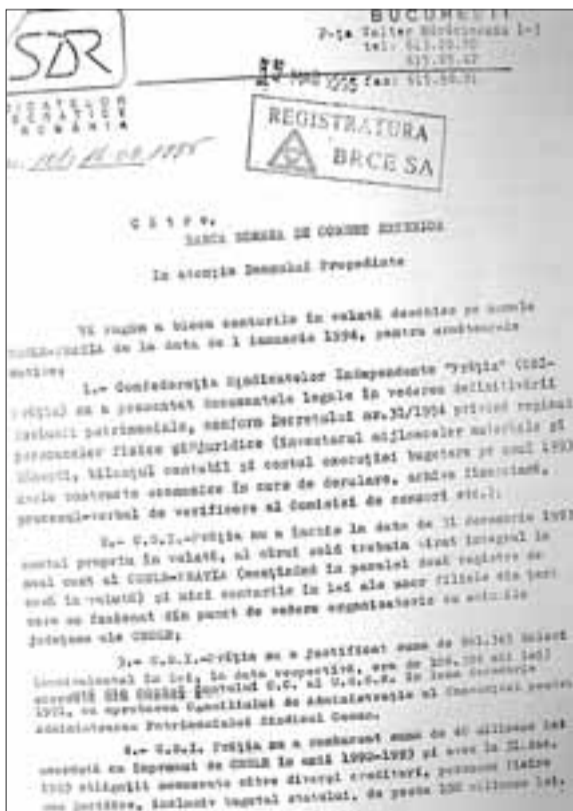
Potrivit Art. 6, alin. 1 din Legea 213/1998, privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, cu modificările și

completările ulterioare, imobilul care face obiectul H.G. nr. 803/ 03.07.2003 nu a fost intrat în proprietatea statului în temeiul unui titlu valabil cu respectarea Constituției, a tratatelor internaționale la care România este parte (Convenția 87 a OIM).

Adrian Năstase – H.G. 81 din 14.10.2004, legitimând juridic o structura administrativă, Asociația Națională a Caselor de Cultură ale Sindicatelor din România (ANCCSR), în calitate de persoană juridică de drept privat cu utilitate publică, structură sindicală care nu poate fi creată de către Guvern.

Este mai mult decât explicabil de ce toate aceste hotărâri abuzive și ele, în sine, generatoare la rândul lor de abuzuri au fost acoperite de acordurile politice ale CNSLR-Frăția cu PSD, deși legislația sindicală (ex. Legea 62/2011 a dialogului social) precizează că structurile sindicale își desfășoară activitatea în condițiile unei depline independențe față de partidele politice. Cunoscut este și faptul că Ministerul Muncii (sub toate denumirile avute în perioada postdecembristă), precum și Parlamentul României au fost invadate de lideri sindicali emanați de structura sindicală CNSLR-Frăția prezenți și în consiliile de administrație ale CNPAS, precum și în structurile județene ale acestora, încasând din bugetul statului indemnizații ce nu pot fi neglijate.

juridic, economic, în relația de proprietate sau de patrimoniu cu structurile administrației de stat sau ale societății civile. Patrimoniul CGM-UGSR este proprietate privată de esență socială și aparține juridic celor care l-au creat, respectiv membrilor cotizanți ai MIȘCĂRII SINDICALE UNITARE – Uniunea Generală a Sindicatelor din România.

Hotărârea nr. 39 din 17 noiembrie 1992 a Comitetului de Administrație al Organizației Naționale Sindicale UGSR privind lichidarea Organizației Naționale Sindicale UGSR și transferul activelor ei către statul român. Documentul este semnat de membrii Comitetului de Administrație.

DNA a descoperit că procesul-verbal de preluare a patrimoniului este fals

Reporter: Informațiile pe care le-ați făcut publice ar trebui, în consecință, să provoace cel puțin un tsunami în mișcarea sindicală. Totuși, repet întrebarea, instituțiile de control ale statului ce au făcut în acești ani?

Ștefan Călinescu: Trebuie să avem în vedere că, noile așa-zise confederații „reprezentative” s-au prevalat, în ceea ce privește dreptul de proprietate a patrimoniului UGSR, de procesul-verbal din data de 04.07.1990, identificat de DNA ca fiind un fals. În urma acestui fals s-a trecut la constituirea de grupuri infracționale organizate, iar prin acorduri, protocoale, convenții, toate ilegale, au încercat să dea, chipurile, cadrul juridic în baza căruia au luat în proprietate și în administrare patrimoniul UGSR. De asemenea, în procesul de fraudare a patrimoniului UGSR se înscrie protocolul din 07.12.1990, în baza căruia cincisprezece organizații sindicale își arogă dreptul de administrare în comun a patrimoniului UGSR.

Reporter: În baza unui astfel de acord/protocol s-a ales atunci și un consiliu de administrație al convenției pentru administrarea patrimoniului sindical, format din reprezentanți a trei confederații: CNSLR, condusă de Victor Ciorbea, CSI Frăția, condusă de Miron Mitrea, și CNS Cartel AFLFA, condusă de Bogdan Hossu. Practic, aceștia au fost artizanii împărțirii patrimoniului UGSR, pe baza unui document demonstrat de instituțiile statului ca fiind un fals?

Ștefan Călinescu: Da, așa este. DNA a demonstrat în anchetele sale că o altă persoană, care de fapt a și recunoscut fapta, a semnat în locul meu un așa-zis proces-verbal de predare-primire a patrimoniului UGSR. Fac mențiunea că nici eu, în calitatea mea de președinte al Comitetului Național UGSR, nu aveam dreptul, conform statutului și a legislației în vigoare, să semnez așa ceva!

În consecință, și Consiliul Convenției Naționale pentru administrarea patrimoniului sindical comun este ilegal, acesta neavând legitimitate statutară și nici juridică, nefiind înregistrat ca structură sindicală conform legislației în vigoare, fapt confirmat de Judecătoria sectorului 1, precum și de Guvernul României. Consiliul este, prin definiție, organul de conducere a unei structuri (organizație, asociație) care, prin statutul propriu confirmat de justiție, devine persoană juridică cu drept de reprezentare. Această convenție și acest consiliu nu au o relație statutară sau juridică cu cei care au creat patrimoniul UGSR, dar prin abuz și fraudă au sustras mijloace financiare și active pe care le-au vândut și nu le pot justifica așa-zisului organ sindical care administrează convenția.

Reporter: Și dacă documentele au fost false, cum a ajuns patrimoniul UGSR doar la confederațiile reprezentate în consiliul de administrație?

Ștefan Călinescu: În ceea ce privește condițiile apariției și scopul acestei structuri subliniez că în ziarul „Realitatea Românească” apare un comunicat în data de 07.12.1990, în care se precizează că a avut loc sesiunea Convenției Naționale provizorii pentru administrarea patrimoniului sindical comun și s-a aprobat Statutul de organizare și funcționare al convenției și al consiliului de administrație al acesteia. Totodată, în protocolul încheiat se menționează distinct la art. 1 că Direcția economică a caselor de odihnă și tratament ale sindicatelor, cu întreg patrimoniul său, trece din subordinea UGSR în subordinea convenției, fără să precizeze temeiul legal al transferului de proprietate. S-a scăpat din vedere faptul că reglementarea organizării și funcționării juridice a structurilor sindicale este dată de lege și de statutul organizației, nu de convenții, protocoale și tot felul de acorduri care au acoperit constituirea de grupuri infracționale organizate, care au acționat pentru furturi și fraude. Această convenție precede Procesul-Verbal din 04.07.1990, al cărui scop s-a dovedit a fi trecerea nelegală a patrimoniului UGSR în administrarea unui organ sindical, ales nestatutar la Congresul CNSLR din 28-29 iunie 1990.

Reporter: În aceste condiții, care sunt consecințele juridice ale anchetei DNA?

Ștefan Călinescu: În acest context, în mod repetat, dar de fiecare dată nemotivat, nefondat și nelegal din cauza respectivului „proces-verbal”, unele instanțe judecătorești de la Tribunalul și Curtea de Apel București au adoptat decizii subiective, menite să lezeze persoana juridică și continuitatea statutară a CGM-UGSR, în condițiile în care documentele probatorii, rezultate din ansamblul constituțional și legislativ al României, documente ale instituțiilor statului și nu în ultimul rând prevederile Convenției OIM nr. 87, ratificată și de către Guvernul României, dovedesc indubitabil existența istorică, statutară și juridică, activitatea fără întrerupere a UGSR, precum și calitatea de proprietar legal al patrimoniului sindical realizat în generații, de membrii de sindicat.

Înstrăinarea și fraudarea patrimoniului UGSR de către unii reprezentanți ai CNSLR-Frăția, Cartel Alfa, CSDR și BNS, în baza protocolului din 07.12.1990, este concretizată în hotărâri (se înțelege, ilegale) ale confederațiilor sindicale în baza cărora, din conturile blocate la BCR și CEC, au fost sustrate cu documente false mari sume de bani și în acest context exemplificăm următoarele hotărâri: Proces-verbal din 04.07.1990 și Protocolul din 07.12.1990 privind înființarea Convenției Naționale pentru administrarea patrimoniului sindical comun; Hotărârea nr. 35/13.11.1992; Hotărârea nr. 37/13.11.1992, semnată de Victor Ciorbea, Miron Mitrea și Liviu Luca; Hotărârea nr. 38/13.11.1992, semnată de Victor Ciorbea, Miron Mitrea și Liviu Luca, avizată financiar de Valeriu Visalon și juridic de către av. Daniela Nicoleta Andreescu; Hotărârea nr. 39/17.11.1992; Hotărârea nr. 1/15.02.1993, semnată de Boajă Minică, Miron Mitrea și Liviu Luca și avizată financiar de către Valeriu Visalon și juridic de către av. Daniela Nicoleta Andreescu.

UGSR are ca misiune restabilirea adevărului istoric și reorganizarea mișcării sindicale autentice

Reporter: Domnule președinte, am vorbit, cred eu, suficient despre patrimoniu, despre lupta dumneavoastră și a colegilor dumneavoastră pentru aflarea adevărului. Acum, în 2013, după Congresul UGSR din 17 noiembrie 2012, ce își propune organizația pe care o conduceți, ce obiective aveți în vedere?

Ștefan Călinescu: Noua conducere aleasă la congres își propune, ca misiune de onoare, să restabilească adevărul istoric în ceea ce privește munca celor 7,5 milioane de membri cotizanți pe care i-a avut UGSR în 1989. Iar pentru cei peste 2.800.000 de membri pe care confederația îi are în prezent, ne propunem să reorganizăm mișcarea sindicală din România, având la bază principiile unui sindicalism militant autentic.

Reporter: Ce înțelegeți prin sindicalism militant autentic?

Ștefan Călinescu: Înțeleg exact același lucru pe care l-au înțeles înaintașii noștri când au înființat, în anul 1906, UGSR și au pus interesele individului pe primul plan, sau ce au înțeles colegii noștri din Polonia atunci când au înființat Solidarnosti. Înțeleg că atât noi, cei care am contribuit la formarea și dezvoltarea UGSR, cât și actualii salariați, avem dreptul să ne cerem drepturile, iar acestea să fie respectate, și nu călcate în picioare. Numai printr-o schimbare a mentalității, putem reuși. Credem că a trecut vremea negocierilor în genunchi cu Puterea și că acum avem suficiente resurse să schimbăm vechile mentalități. Există zeci, poate sute de lideri de sindicate și de federații și zeci de mii de membri de sindicat care gândesc ca noi și care s-au săturat să mai fie manipulați, batjocoriți, insultați sau injurați. UGSR este fereștra pe care o deschidem pentru toți membrii de sindicat!

Interviu realizat de Cristi Godinac

Nu suntem singuri:

Anchete jurnalistice confirmă jaful asupra patrimoniului UGSR

După mai bine de 23 de ani, subiectul prădării patrimoniului UGSR este în continuare motiv de dispută. Mai multe investigații jurnalistice realizate în ultimii ani de către reporteri, redactori, realizatori de emisiuni, ai mai multor instituții de presă centrale și locale demonstrează modul cum a fost jefuit patrimoniul UGSR. În acest număr vă prezentăm anchetele jurnalistice ale „Ziarului Financiar” realizate de Cosmin Savu, Mariana Pop, Julia Nagya, difuzate de emisiunea PRO TV „România, te iubesc”, precum și ancheta redactorului Olivia Pîrvu-Cîrciu publicată în ziarul „Vocea Vâlcei”.

Ziarul Financiar:
„Cum a dispărut averea U G S R,,

UGSR – uniunea sindicalistilor de pe vremea comunismului – era putred de bogată. Muncitorii români cotizau obligatoriu cu 1 la sută din salariu, iar liderii lor strânseseră în numele sindicalistilor o avere demnă de topurile Forbes: sute de milioane de dolari, 21 de mii de imobile – hoteluri, vile, apartamente, baze sportive, chiar și un vapor.

Cum poți să vinzi un imobil pe care nu ai acte de proprietate? În România se poate, iar liderii marilor confederații sindicale, unii ajunși politicieni, ridică astăzi din umeri. În negura timpului se pierd milioane de dolari, iar clădirile din patrimoniu au ajuns pe mâna rechiniștilor imobiliari. Nici turismul sindical nu a ajuns mai bine. 25 de mii de locuri de cazare, în 17 stațiuni construite pe vremea lui Ceaușescu zac astăzi în ruină.

O avere de invidiat, o organizație sindicală mamut. Patrimoniul Uniunii Generale a Sindicatelor din România ar fi făcut invidios orice fond de investiții din lume. Bani cash în conturi, imobile, stațiuni turistice. Pe timpul comunistilor, nu numai că această avere nu a fost afectată, dar a și crescut. Toți românii, oameni ai muncii, au cotizat zeci de ani la fondurile sindicatelor. S-au construit pentru ei case de cultură, hoteluri și baze sportive. Cine nu-și amintește de concediul petrecut cu bilețul de sindicat, în hoteluri sau în case de vacanță sindicale? La două decenii de la căderea comunismului, liderii sindicali, astăzi unii ajunși politicieni, ridică din umeri când sunt întrebați unde sunt banii și bunurile.

Revoluția a găsit Uniunea Generală a Sindicatelor din România cu 8 milioane de membri-plătitori, conturi impresionante și bogății considerabile

Mai precis, la Bancorex și BNR, UGSR dispunea în '89 de 4,7 miliarde de lei (peste 300 de milioane de dolari) și 2 milioane de dolari. Cărți, tablouri, chiar și un vapor. Și 21 de mii de imobile: 55 de case de cultură, 19 cluburi sindicale, 17 case de odihnă și tratament, însemnând nenumărate hoteluri și vile, zeci de sedii, peste 400 de apartamente, garaje, sute de baze sportive, toate adunate din 1906 încoace.

Teama că uriașa avere a UGSR va dispărea a apărut foarte curând după Revoluție. Temerile de atunci s-au dovedit a fi justificate. Încă din 1990 au început să apară noi sindicate, federații, confederații, toate libere. Și toate jinduind la câte o bucătică din patrimoniu. Încetul cu încetul, miliardele și activele UGSR au dispărut.

O primă tentativă de a salva conturile UGSR a fost făcută la începutul anului 1990, când premierul Roman a blocat conturile. „Am fost conștient – spune Petre Roman – că acest patrimoniu constituit din cel imobiliar și cel în bani trebuia să fie pus la adăpost de aceste cereri tot mai numeroase de a le utiliza. Și atunci am dat o hotărâre de guvern, care în mod miraculos a trăit până astăzi, – și astăzi e în funcțiune. Nu știu câte hotărâri de guvern de atunci mai sunt în funcțiune, n-a fost lege, a fost o rezoluție de-a mea de prim-ministru, care a creat ceea ce se numește jurisprudență. Am decis ca, privitor la patrimoniul imobiliar și bani, să nu autorizez nicio înstrăinare a lui. Niciun fel de înstrăinare. Atunci când toate confederațiile sindicale vor organiza un congres și acel congres va hotărâ ceva de comun acord, atunci e treaba lor, nu mai e treaba mea de prim-ministru. Un asemenea congres nu s-a organizat niciodată”.

În ciuda faptului că atunci s-a hotărât că sindicatele au doar drept de administrare a bunurilor moștenite, nu și de vânzare a lor, banii au fost „retrași” din conturi, locuințele s-au „vândut”, bazele sportive și garajele au fost „retrocedate”, iar hotelurile din stațiuni au ajuns la „patroni”. Principalii beneficiari au fost liderii ai primelor sindicate postrevoluționare. La momentul respectiv existau nu mai puțin de 27 de confederații sindicale, însă doar o parte au ajuns la bani. Iar cele care le-au luat atunci, au rezistat până astăzi. „Vă spun sincer – declara **Victor Ciorbea (foto)** –, un moment de teamă a fost acela când am avut o reuniune cu diverșii lideri, de federații, de confederații, chiar sindicate mari din țară – și veniseră la propriu cu valizele, după bani. Să-și ia partea din patrimoniul UGSR și încercau aproape să mă linșeze”.

Prima și cea mai mare dintre ele este CNSLR, condusă în 1990 de Victor Ciorbea. Marea împărțire a fondurilor a început în 1991, odată cu instalarea în fruntea Guvernului a lui Theodor Stolojan. La pomană au participat Victor Ciorbea, din partea CNSLR, Miron Mitrea, de la CSI Frăția, și Bogdan Hossu, din partea Cartel Alfa. Cu o semnătură și o ștampilă, zecile de milioane de dolari au luat drumul altor conturi. Să nu-i fure alții. „Haideți s-o luăm cu lichiditățile – spune acum

Bogdan Hossu. Ce s-a întâmplat cu banii ăia? Era aproape un sfert de miliard de dolari. 4,7 miliarde de lei... (oftează) Lucrurile sunt... complicate ca să spun așa. 1990 a însemnat o explozie de structuri naționale sindicale”.

Întrucât toate aceste structuri erau interesate, sub o formă sau alta, de problema patrimonială, din 1990, spre toamnă, după multe discuții, s-a decis să se constituie o comisie interconfederativă care, într-un fel sau altul, să administreze structura patrimonială. „1990 este un an dominat de un vid

de putere și de un vid legislativ – precizează Dumitru Costin. Din acest motiv, acesta este anul în care s-au întâmplat tot felul de năzbâtii. Tot felul de anomalii. Atunci, cei care aveau autoritatea, indiferent că se aflau pe parte guvernamentală sau că reprezentau diverse structuri, considerau că tot ceea ce a fost legislație în trecut nu mai e valid, nu se mai aplică și pe vidul ăla legislativ își pot permite orice.” „7 noiembrie 1991, CNSLR, Cartel Alfa și Frăția își împart banii – își amintește Bogdan Hossu. Da, se împart. Ca să nu existe dispute legate de acest lucru, pe o anumită proporție în care se împart de fapt, numai valută, nu altceva, nu banii în lei. CNSLR primește suma de 1.140.329 de lei. Cartel Alfa primește suma de 820.019.000 lei, în care sunt cuprinși și cei 216.000.000 necesari continuării investiției Hotelului Traian 2 din Eforie Nord.”

Miron Mitrea (foto), unul dintre cei mai importanți politicieni ai ultimilor ani, a fost un jucător important în tranzacționarea patrimoniului UGSR. Acum are o versiune inedită despre evaporarea banilor. „Ce s-a întâmplat cu banii ăia? Au rămas în cont la CNSLR până când 4,2 miliarde sau cât ajunseser, nu mai valorau nimic.”

În 1993, CNSLR fuzionează cu Frăția și încet-încet se acreditează ideea că noua structură este adevăratul moștenitor al UGSR.

Nicolae Crețu și Iacob Baciș au fost acolo de la începuturi și susțin că știu cum s-au furat milioanele de dolari. „În momentul în care s-a constituit noua confederație – spun ei –, banii rămași în conturile CNSLR erau acolo în cont, neatinși. După aceea, întrebați-l pe domnul Mitrea. După ce s-a făcut fuziunea în 1993, repet, CNSLR și CSI Frăția, la câteva luni, pentru că aveam ședințele ordinare și extraordinare, funcțiile au fost împărțite de așa natură încât domnul Mitrea a devenit președinte executiv și deci semnătura numărul unu, a cheltuit foarte mulți bani. Din iunie 1993, primul mare scandal pe cheltuirea, pe devalizarea acestor bani a fost în martie 1994. Când directorul de atunci, domnul Boajă, a prezentat Biroului Executiv situația din CNSLR. Și s-a constatat că în primul trimestru din 1994 s-au cheltuit zeci de milioane de lei, valoarea de atunci, numai pe deplasări interne. Atunci am luat foc și am zis că noi cu oamenii aceștia nu putem merge mai departe, pentru că aici se fura. Se fura la greu.”

Miron Mitrea are altă părere: „Nu, s-au retras pentru că ei au vrut să împingă mișcarea sindicală în relație cu PNȚCD și eu am vrut să-l duc în relație cu PSD, care era de stânga. Asta a fost o luptă politică, n-a fost altceva.”

La 20 de ani de la dispariția banilor, cei bănuți că știu unde sunt au propriile argumente și justificări. Pentru care însă nu vor să ofere dovezi. „Nu sunt în măsură să vă pun la dispoziție decât ceea ce am preluat eu pe linia CNSLR, declară liderul Frăția, Marius Petcu. (...) Arhiva UGSR este deținută de mine, dar nu am acces la ea fără acordul celorlalte confederații. Practic eu sunt... doar un depozitar.”

Bogdan Hossu: „Cu banii ce s-a întâmplat atunci? Deci valuta s-a împărțit, noi am păstrat-o într-un cont, am constatat după o perioadă că ai noștri colegi într-un mod justificat sau nu, au reușit s-o termine

legat de acest lucru. Probabil că o parte dintre ei or să spună că au făcut investiții în diferite alte structuri, dar care nu se regăsesc valoric în structurile respective.” Deși recunoaște că banii au dispărut nejustificat, Bogdan Hossu nu pare îngrijorat. Cu aceeași relaxare vorbește și despre dispariția imobilelor, care s-au împărțit după ce „cashul” a dispărut. Aici, situația s-a complicat. Prada a trebuit împărțită la mai multe guri. În 1994, la masa bogățiilor au apărut două confederații sindicale noi – BNS și CSDR –, care, alături de CNSLR Frăția și Alfa, au luat câte ceva din bunurile imobile ale UGSR. Din nou mișcare dubioasă, având în vedere că, prin lege și prin statutul sindicatelor, înstrăinarea acestor bunuri era interzisă. Mai ales că UGSR nu a fost niciodată desființată prin lege.

Bunurile imobile ale UGSR s-au împărțit cu lăcomie și pretexte străvezii până la sfârșitul anilor '90. Cele rămase, puține la număr, se mai împart și astăzi, departe de ochii noștri.

Ion Popescu (foto) – lider Meridian –, face o enumerare: 4.920 de baze sportive, 98 de săli de sport complexe, 275 de stadioane cu peste 2.000 de locuri, 145 de bazine de înot, 42 de bazine nautice, peste 40 de case de cultură în toate marile orașe ale țării, circa 25 de complexe sanatoriale cu peste 25 de mii de paturi de tratament, circa 50 de creșe și grădinițe constituite din fondurile sindicatelor...

S-a început cu blocurile și locuințele de protocol. În Primăverii sau pe Știrbei, blocurile sindicale și-au schimbat proprietarul. Ca să poată face vânzarea către persoane fizice, conducătorii CNSLR-Frăția și ai Cartelului Alfa s-au prevalat de legea chirișilor din anii '90. Doar că acea lege prevedea posibilitatea cumpărării apartamentelor construite din fondul de stat, or, fondul sindical a fost constituit din cotizațiile angajaților. Actualii lideri de sindicat ridică din umeri. Pentru unii, vânzarea apartamentelor pare o necunoscută, poate o amintire neplăcută ștersă din memorie.

Bogdan Hossu: „Cum s-au putut vinde blocuri? Datorită hotărârilor judecătorești pe care noi

le-am contestat, dar ne-au fost impuse, făcând o extrapolare a unei legi apărute în 1990, în care salariații aveau drepturile să le cumpere. Mai mult, nu erau salariați toți, sau au fost salariați.“

Iacob Baci: „Or să aibă surprize neplăcute, și spun din punct de vedere juridic, cei care au cumpărat imobilul, când o să ajungă la un moment dat să facă succesiunea, n-o să poată face succesiunea, pentru că au fost cumpărate de la persoane care n-aveau calitatea de proprietari.“

Petre Roman e convins că în împărțirea patrimoniului UGSR a existat inclusiv implicarea unor persoane importante în stat.

Cluburile și bazele sportive par însă un mizilic pe lângă vânzarea sediului Senatului vechi – o tranzacție ilegală, care a reprezentat unul dintre cele mai spectaculoase tunuri date în anii '90. „Nu era la noi în patrimoniu când eram eu, spune Miron Mitrea... Îmi aduc aminte că am încercat să-l recuperez într-un mod ușor mai violent în '92, în mișcarea sindicală, și n-am putut să-l iau. Pe hârtii am cerut administrarea și nu l-am primit, am înțeles ulterior că această clădire, care îmi pare rău că n-am știut că-i a sindicatelor în '90, că atunci când lucrurile se făceau altfel așa fi intrat eu, nu Nica Leon, în ea, n-am reușit s-o recuperăm. Era o țigănie în ea. Era o clădire superbă și este o clădire superbă.“ Intrată în patrimoniul sindicatelor printr-un decret al regelui Mihai, clădirea Senatului vechi a fost extrem de tentantă pentru cei care au vrut să-și însușească averea sindicatelor. Vânzarea s-a făcut deștept și încălțit, dar a lăsat urme. În 1997, CNSLR-Frăția, reprezentată de președintele Pavel Todoran, avea clădirea Senatului vechi în administrare, fără dreptul de a o înstrăina. A vândut-o totuși către S.C. Fracom S.R.L., iar banii luați pe imobil au dispărut. Dacă tranzacția ar fi fost investigată, s-ar fi aflat că Fracom SRL era o firmă aparținând CNSLR-Frăția. Adică sindicalistii și-au vândut-o tot lor, pe o sumă derizorie. Actualul lider al CNSLR-Frăția dă vina pe predecesori. Dar Pavel Todoran, fostul lider, spune că „în zona juridică nu sunt foarte bine documentat, pentru că noi aveam consilier juridic, aveam consilier pe patrimoniu, aveam pe cei care dădeau avizele și eu le supervizam.“

Petre Roman: „Acest lucru s-a putut face numai prin slăbiciunile sistemului juridic de la acea vreme. Slăbiciuni grave, pentru că nu există niciun fel de bază legală pentru înstrăinare. Cei care au făcut contractele de vânzare - cumpărare știau foarte bine că sunt ilegale. Dar au forțat nota.“

De la firma de casă a CNSLR, clădirea din buricul târgului a ajuns în portofoliul unor bănci fantomă – Banca Unirea și, ulterior, Nova Bank. În jurul acestei instituții financiare au fost nenumărate discuții, fiind sub supravegherea autorităților românești pentru spălare de bani. Fondatorii și acționarii principali sunt niște cetățeni ruși, mirosind a KGB. Nova Bank a intrat la începutul anilor 2000, în insolvență.

La parterul clădirii (foto) se află acum Oficiul Poștal 15, iar Poșta Română a confirmat că activitatea de acolo se derulează într-un spațiu închiriat de la... Nova Bank.

Imaginația celor care au dorit să înstrăineze imobilele UGSR a fost uimitoare. S-a ajuns până la inventarea unor moștenitori fictivi, acceptați inclusiv de justiția din România.

Petre Roman: „Metoda asta, din păcate, n-a fost singulară. În România știți bine că s-au făcut multe jafuri pe această cale. Inventându-se proprietar, acte contrafăcute care din nenorocire au avut trecere în justiție.“

Rechinii imobiliari au stat la pândă cu simțurile ațintite pe pradă. Unii s-au aruncat fără scrupule, alții și-au construit atacul ca o pânză de păianjen.

Fosta bază de agrement a UGSR, ștrandul Floreasca. O societate cu acționariat rusesc – TMK Reșița – a revendicat în instanță ștrandul, susținând că, în anii '30, acolo se aflau bunurile unei companii românești, cumpărată de ruși. După o luptă în instanță cu CNSLR, s-a ajuns la pace, iar astăzi TMK Reșița și sindicatul își împart frățeste activul. Creierul acestei afaceri a fost Aristide Constantin Tănăsescu, un personaj implicat în afaceri imobiliare, care deține acum o cotă importantă din ștrand. El a fost cel care a dus negocierile cu ruși.

Un alt imobil scos la vânzare ilegal a fost Casa de Cultură Pașcani, județul Iași. Prevalându-se de niște hotărâri date de guvernul PDSR, CNSLR a încasat bani care, legal, nu îi reveneau. Banii încasați pe casa de cultură au ajuns... nu se știe unde. Probabil, într-un buzunar încăpător. La fel cum s-a întâmplat și cu casa de cultură de la Bistrița. Una dintre cele mai valoroase clădiri din municipiu, „Noua Casă de Cultură a Sindicatelor“ a fost vândută bucată cu bucată unor investitori privați de către președintele bistrițean al CNSLR-Frăția, Adolf Bloos. Celelalte sindicate au protestat fără rezultat, și, după ce s-au războit mai bine de 12 ani prin tribunale, au cedat, deși actele care stau la baza contractelor de vânzare-cumpărare dintre CNSLR-Frăția și societățile comerciale care își desfășoară activitatea în clădirea respectivă sunt destul de dubioase. La fel, și concluzia justiției. Din păcate, magistrații care au judecat acest caz nu au văzut sau nu au dorit să investigheze prea mult și au dat câștig de cauză „Frăției“, care, în urma acestei afaceri, a obținut niște sume fabuloase de bani. Sindicatul ai căror membri au cotizat ani la rând, din banii cărora s-a ridicat această clădire, au rămas definitiv fără drepturi asupra imobilului. În Bistrița, cazul nu este singular. În același mod a fost vândută și casa de oaspeți a sindicatelor. Același președinte CNSLR, Adolf Bloos. Nevoia de bani l-a împins s-o înstrăineze și pe aceasta. A uzitat de un act fals. El semnează, el ștampilează în numele CNSLR. Intabulează într-o zi imobilul, în aceeași zi îl vinde și în aceeași zi se face aceeași tranzacție cu cei care au cumpărat.

Zeci de imobile au fost vândute în același mod în toată țara, uneori prin implicarea directă a statului. În perioada marilor privatizări, aceste bunuri au fost considerate

ca fiind ale întreprinderilor vândute, deși era ilegal. Din păcate, nimeni nu a fost tras la răspundere și nici nu ne putem mira.

Privatizat cu surle și trâmbițe în 1997, contra unei sume de 500 de mii de euro, colosul IMGB a înglobat abuziv și Casa de Cultură a Sindicatelor care a fost ulterior vândută contra sumei de... 2 milioane de euro. Adică de patru ori mai mult decât valoarea totală a fabricii. Și exemplele continuă. „Spre exemplu – spune **Dumitru Costin (foto)** – cum s-a trezit proprietar guvernul român, recte Ministerul Turismului, pe Hotel Europa din Eforie Nord. Hotel care este construit de la prima cărămidă, din 1965, cu banii din conturile sindicatelor. Ministerul turismului a avut grijă, la câțiva ani de zile, să facă cash acest activ, l-a vândut. Proprietarul, de bună credință, domnul Copos, a plătit banii, a investit, să-l stăpânească sănătos.“

Bătălie mare a fost pe stațiunile din toată țara. Ca să se acopere de o aparentă legalitate, sindicatele au constituit o societate comercială care să administreze fostele case de odihnă și tratament. Cele patru mari confederații actuale, cu excepția Meridian, au devenit acționare cu procente diferite la SindRomânia, societate care a exploatat stațiunile fără a le îmbunătăți. Ce s-a întâmplat cu banii scoși din SindRomânia?

De 20 de ani, turismul românesc se află în degradingoladă și din cauza SindRomânia. Deși s-au scos bani frumoși din administrarea caselor de odihnă și tratament, nu s-a investit nimic și ele au ajuns în paragină.

Vidra, de exemplu, este una dintre cele mai pitorești și mai accesibile stațiuni din România. Stațiunea este situată la o altitudine de 1.370 de metri, însă aerul deosebit de ozonat, datorat pădurilor de conifere care o înconjoară, o transformă într-un lăcaș de recreere ideal. Foarte vizitată în trecut, administrații actuali au „golit-o“ semnificativ de turiști. În stațiune tronează un amplasament lăsat în paragină încă din 1989; este vorba despre hotelul ce ar fi trebuit să aibă o capacitate de 400 de locuri și care în actele sindicalistilor apare ca... terminat. La fel apare și telescaunul ce trebuia să urce schiorii pe pârtie. Deși ambianța este formidabilă, statutul incert și ignoranța unora au lăsat stațiunea Vidra în agonie. Aici, cu trei decenii în urmă, se visa la o olimpiadă de iarnă.

Și la Voineasa nostalgia trecutului e mai puternică decât entuziasmul prezentului. În 1989, în stațiunea Voineasa era greu să pătrunzi și să iei masa și să bei o baterie de vin. Era arhiplină. Acum bate vântul. Dacă înainte de 1989 stațiunea era ticsită de turiști, aproape 2000 pe tură, acum cu greu vezi doi-trei excursioniști veniți pe cont propriu. Virusul neglijenței și al furtului din buzunarele foștilor sindicalisti pare să fi declanșat o molimă.

Asemeni stațiunii Voineasa au rămas și Soveja, Herculane, Căciulata, Olănești și multe altele. Turismul sindical a apus de mult, de parcă n-ar interesa pe nimeni.

Departate de dezastru, la București, detașarea e maximă. "E de spus însă că bazele turistice, cu excepția a două hoteluri ale sindicatelor, nu sunt în zone atractive pentru turism – crede Miron Mitrea. Sunt în zone mai puțin atractive..." Și chiar dacă nu au fost tentante, aceste stațiuni au adus și după Revoluție profituri de milioane.

În hățișul de tranzații dubioase, e greu de știut cât a înstrăinat statul și cât de mult liderii de sindicat postdecembriști. Realitatea însă, e crudă. Uniunea Generală a Sindicatelor a avut un patrimoniu de invidiat, care însă a fost furat sau lăsat în ruine, imobil cu imobil.

„Vreți să vă spun de ce nu erau bani la SindRomânia? întrebă **Iacob Baci (foto)**, lider CSDR. De ce? – Chiar nu știți? – Nu. – Pentru că, dacă mergem și vedem documentele de cate ori s-au luat, de la perne la saltele și au ajuns la partidul x și partidul y, atenție, acum țî-o spun, dacă mergem și ne uităm pe documentele oficiale, cred că în fiecare an s-au schimbat cearceafurile, mobilierul, păturile și tot calabalăcul. Dar n-ai văzut niciunul. Pentru că alea au ajuns la căminul dat de partidul lui... – Ați ieșit vreodată să spuneți public aceste lucruri? – Dumneata nu știi cu cine discuți, dom'le. Să-ți arăt că eu nu mai am dantură în gură... M-au bătut trei zile, numai sânge am urinat. Pentru ca am vorbit ce nu trebuie“.

După 20 de ani, unii se uită în urmă cu nostalgie. Dintr-un patrimoniu estimat la peste 1 miliard de euro, acum cu greu s-ar mai putea recupera ceva. Și totuși există și visători. Ștefan Călinescu s-a luptat ani de zile în instanță pentru recunoașterea și recuperarea UGSR. În aprilie 2010 a reușit să demonstreze continuitatea organizației. „Bunurile mobile și imobile din patrimoniul organizațiilor sindicale, spune el, pot fi folosite numai potrivit intereselor membrilor de sindicat, fără a putea fi împărțite între aceștia.“ Acțiunea lui Ștefan Călinescu dă frisoane actualilor lideri ai confederațiilor, pentru că, dacă asta înseamnă și trecerea patrimoniului în proprietatea organizației, ar însemna debutul unui lung șir de procese, unele cu caracter penal. Ștefan Călinescu s-a înarmat cu tot ce-i trebuie ca să pornească la luptă. „Eu știu că s-a realizat un inventar al întregii mișcări sindicale, fișat pe fiecare județ, și există o fișă a fiecărui județ, cu ce avea în patrimoniul sindical. Eu am case de cultură, cluburi, apartamente, garaje. Casele de cultură ale sindicatelor și cluburile sindicale muncitorești au fost construite în exclusivitate din bugetele UGSR, din cotizația oamenilor!... din acel 1% care se plătea din salariu“.

Vechea și noua Uniune Generală a Sindicatelor se pregătesc deci de război. Un război juridic care ar putea dura însă foarte mult timp și al cărui final e previzibil. Averea fostului sindicat e probabil pierdută pentru totdeauna.

Reportaj difuzat de PRO TV în emisiunea "România, te iubesc!" din 24 octombrie 2010.

Lanțul hotelier Vidra-Voineasa, lăsat să devină o ruină

NEPLATA DATORILOR. Hotelurile, aflate în administrarea sindicatelor vâlcene, din zona Vidra-Voineasa, au ajuns adevărate ruine. Cele mai multe dintre ele nu au nici măcar geamuri, iar mobilierul nu mai există de multă vreme în camere. Guvernul nu pare câtuși de puțin dispus să aloce

bani pentru modernizarea acestor imobile, iar despre privatizare nici nu se poate pune problema. Mai mult, conducerea CNSLR-Frăția, în administrarea căreia se află hotelurile din Vidra, nu a plătit de ani buni impozitele către Primăria Voineasa, liderul Constantin Pîrvu declarând că nu este deloc motivat să-și achite datoriile.

Noul primar al comunei Voineasa, Gheorghe Stanciu, susține că fostul edil, Gheorghe Dobrin, ar fi avut o relație mai mult decât dubioasă cu sindicatele, motiv pentru care, ani în șir, CNSLR nu plătit contravaloarea taxelor și impozitelor către bugetul local al comunei Voineasa. Mai mult, Stanciu pune această apropiere pe seama apartenenței politice comune dintre el și liderul de sindicat Pîrvu, ambii fiind înregimentați la PSD, primarul susținând că are motive suficiente să creadă că între cei doi a existat o înțelegere tacită. Primarul Gheorghe Stanciu susține că cei care se află în conducerea sindicatelor ar fi refuzat să plătească taxele și impozitele motivând că hotelurile nu sunt funcționale. Totuși, mărturisește Gheorghe Stanciu, în perioada care urmează, pentru evaluarea exactă a prejudiciului produs prin neplata impozitelor locale, edilul intenționează comandarea unui audit, care va face lumină în acest caz. „Mai mult, în perioada care urmează, vreau să cer direcției economice a primăriei să prezinte în cadrul unei ședințe de consiliu local situația exactă, pentru a vedea ce avem de făcut”, ne-a explicat primarul.

Județul Vâlcea deține cele mai cunoscute stațiuni turistice din țară, însă turismul este la pământ din cauza indolenței proprietarilor construcțiilor hoteliere, dar și a autorităților locale și județene. În zona Vidra-Voineasa, peste 3.000 de locuri de cazare sunt blocate din cauza intereselor și a indolenței liderilor de sindicat care dețin în administrare hotelurile din zonă.

Nemulțumirile

Așa cum spuneam și la începutul articolului nostru, în cazul în care ar fi existat minimum de interes din partea sindicatelor pentru modernizarea acestor imobile care zac acum în ruină, soluții în acest sens s-ar fi găsit. În urmă cu ceva vreme, se aude, liderii CNSLR-Frăția au fost contactați de câțiva investitori locali și străini interesați de concesionarea hotelurilor din Vidra, însă aceștia au fost refuzați, deși contractul era mai mult decât avantajos.

De altfel, același lucru îl susține și actualul primar al comunei Voineasa, care declară că sindicatele nici nu vor să audă de o posibilă privatizare a hotelurilor. „Degeaba spune Constantin Pîrvu verzi și uscate, că face el și că drege. Vorbește și el să se afle în treabă, nimic mai mult. El și cu ai lui nu au administrat așa cum trebuie această importantă investiție dată de statul român. Atâta amar de vreme, cât hotelurile astea au funcționat, liderii de sindicat au încasat banii și nu au plătit nici măcar un leu către bugetul local. În opinia mea, este un lucru mai mult decât grav. Vreau și eu, într-o viitoare ședință de consiliu local să văd, exact, care este situația și câți bani ne datorează. Sunt sigur că foarte mulți. Repet, îmi pare rău că cei care au administrat hotelurile și-au bătut joc și au lăsat aceste imobile să ajungă în ruină. Vreau să fac demersuri pentru a remedia această situație. Voi propune scoaterea la licitație a hotelurilor, cameră cu cameră dacă e nevoie, și voi solicita Guvernului fie să înceapă procedura de privatizare, fie să investească pentru a moderniza aceste clădiri”, ne-a spus primarul Gheorghe Stanciu.

Soluția este privatizarea

Pe de altă parte, primarul Stanciu spune că nu a purtat, deocamdată, o discuție cu liderul de sindicat Constantin Pîrvu, însă, susține el, social-democratul cunoaște foarte bine faptul că impozitele pentru clădiri nu au mai fost plătite de ani buni. „Nu vedeți că, peste tot pe unde hotelurile sunt administrate de sindicate, situația este foarte gravă. De aceea, cum ziceam, ar fi foarte bine să fie privatizare”, a conchis el. Până în aprilie 2010, hotelurile moștenite de sindicate de la UGSR erau administrate de către SC SindRomânia SA. Apoi, cele patru mari blocuri sindicale și le-au împărțit între ele, fără a mai aștepta o eventuală lege a patrimoniului sindical, cu toate că schimbarea administratorului trebuia făcută prin ordonanță de guvern. În cadrul ședinței Consiliului de Administrație a SindRomânia, liderii Bogdan Hossu, Marius Petcu, Dumitru Costin și Iacob Baciu și-au împărțit prada între ei astfel: Cartel Alfa a luat Hotelul Parâng, BNS-ul lui Dumitru Costin – Hotelul Oltenia din Băile Govora, CNSLR-Frăția – stațiunea Vidra, integral, CSDR – Hotelul Traian din Călimănești. Marea bătaie s-a dus pe stațiunea Voineasa, care a fost spartă în patru. CNSLR-Frăția a luat Hotelul Lotru, cu tot cu bază de tratament, restaurant, bar și sală de mese, în timp ce celelalte trei confederații s-au mulțumit cu cabanele Vidruța, Voineșița și Brădișor.

Articol publicat de OLIVIA PÎRVU-CÎRCIU în ziarul „Vocea Vâlci” din 2 august 2012

Ziarul „Puterea”: Marele jaf sindicalist

O altă investigație, realizată de jurnalistul ziarului „Puterea”, Ionuț Dumitrescu demonstrează, cu fapte, furtul patrimoniului UGSR. Materialul a fost publicat la data de 21 septembrie 2011, dar este la fel de actual. Vă invităm să urmăriți firul evenimentelor, pas cu pas:

Arestarea lui Marius Petcu, liderul CNSLR-Frăția, scoate la lumină

adevăruri încă nespuse despre cum au pus mâna lorzii sindicatelor postdecembriste pe uriașa avere a UGSR, sindicatul comunist unic. Procurorii DNA l-au săltat nu doar pe Petcu, ci și arhiva CNSLR-Frăția, care conține multe dintre secretele baronilor sindicali. Unul dintre acestea se referă la operațiunea capilor CNSLR de a lua prin fals întregul patrimoniu al UGSR, imediat după Revoluție. Președintele CNSLR era atunci nimeni altul decât fostul premier Victor Ciorbea. Ziarul „Puterea” vă prezintă în premieră documentele care demonstrează falsul.

Revoluția din Decembrie 1989 a însemnat și trecerea la pluralism a mișcării sindicale, care până la acea vreme era organizată sub o unică umbrelă – Uniunea Generală a Sindicatelor din România. Astfel că, în primul an de după căderea lui Ceaușescu, s-au organizat mai multe confederații sindicale. Care au cerut dreptul de a beneficia de uriașul patrimoniu al UGSR. Cea mai mare și mai importantă dintre ele, CNSLR, l-a avut în fruntea sa pe Victor Ciorbea, de la înființarea sa în martie 1990 și până în 1993, la crearea CNSLR-Frăția, rezultată prin fuziunea cu CSI Frăția, confederație sindicală condusă pe atunci de Miron Mitrea. După înființarea CNSLR-Frăția, Victor Ciorbea a părăsit confederația sindicală nou-creată, la conducerea ei instalându-se Miron Mitrea.

Pasul I

Un document aflat în arhivele CNSLR-Frăția și care a ajuns în posesia redacției „Puterea” demonstrează că mare parte din averea UGSR a fost însușită de CNSLR prin fals. Documentul, datat 4.07.1990, reprezintă un proces-verbal de predare-primire a patrimoniului între Ștefan Călinescu, fostul președinte al UGSR, și Minică Boajă, vicepreședinte CNSLR și la acea vreme, dar și în prezent. Documentul este un fals. El nu a fost semnat niciodată de Călinescu, semnătura acestuia fiind falsificată de Ilie Porojan, pe atunci subordonat al lui Victor Ciorbea. Porojan și-a recunoscut fapta în fața procurorilor DNA, justificând că a fost forțat de Boajă. Minică Boajă nu a putut fi contactat pentru a ne oferi un punct de vedere. De la CNSLR-Frăția ni s-a transmis că se află în spital pentru o operație la inimă.

Victor Ciorbea susține că nu știe nimic despre documentul respectiv: „Habar nu am ce au făcut ei pe acolo. Sincer, nu mă interesează poveștile astea. Și ce dacă eram președinte? Ce, directorul de la dumneata știe ce face fiecare subaltern și cum face?”

Cu toate că afirmă că nu știe nimic despre acest proces-verbal de predare-primire a patrimoniului, decizia ca averea UGSR să fie preluată de CNSLR nu îi este deloc străină lui Ciorbea. Pe

vremea când era președintele CNSLR, el însuși a emis o hotărâre în acest sens, în 12 septembrie 1990. El o justifică în baza articolului 26 al Statutului CNSLR, adoptat la Congresul Confederației din 28-29 iunie 1990. Surpriză însă: acest articol nu există. El exista în vechiul statut al CNSLR, dar fusese eliminat la Congresul din 28-29 iunie 1990. Ca atare, în statutul invocat de Ciorbea nu mai era stipulat faptul că CNSLR poate prelua patrimoniul UGSR.

Patrimoniul, sute de milioane de dolari

Averea UGSR totaliza, la data de 31 decembrie 1989, aproape 5 miliarde de lei (300 de milioane de dolari), din care circa 4,7 miliarde reprezentau disponibilitățile depozitate în conturile deschise la Banca Națională a României și la Banca Română de Comerț Exterior. Mare parte din bani fuseseră adunați din cotizațiile lunare ale celor aproape 7,5 milioane de membri. În afară de bani mai erau 51 de case de cultură, 19 cluburi sindicale, 17 case de odihnă și tratament, 34 de sedii, aproape 300 de apartamente, 344 de baze sportive și 8 unități anexe etc.

Ghici unde-s banii

La întrebarea ce s-a întâmplat cu cele 300 de milioane de dolari din conturile pe care le avea UGSR la BNR și la Banca Română de Comerț Exterior, nimeni nu pare a avea un răspuns. Cu toate acestea, BCR (care în 1999 a preluat Banca Română de Comerț Exterior) ne spune că o parte din acești bani au fost preluați de CNSLR pe 3.05.1990. Cităm în continuare dintr-o adresă a BCR: „Uniunea Generală a Sindicatelor din România a avut cont deschis la Banca Națională a României – Sucursala Municipiului București până la data de 3.05.1990. La această dată s-a depus la BNR SMB cerere de deschidere de cont pentru Confederația Națională a Sindicatelor Libere din România, în al cărei statut se menționează, la Cap. VI: „Fonduri bănești și mijloace materiale ale CNSLR”, art. 26 lit. d): «patrimoniul Consiliului Central al Uniunii Generale a Sindicatelor din România, dobândit de Consiliul CNSLR, ca succesori universal prin absorbție»”.

Versiunea oficială

Versiunea oficială a sindicaliștilor este că patrimoniul UGSR a fost împărțit între confederațiile sindicale, dar că ele nu se află în proprietatea patrimoniului, ci doar în administrarea lui. Vehiculele prin care îl administrează sunt SC SindRomânia (care exploatează imobilele cu utilitate turistică ale UGSR) și Asociația Națională a Caselor de Cultură a Sindicatelor din România (ANCCSR). Cele două organisme au fost însă create ulterior datei înscrise pe procesul-verbal prin care acoliții lui Ciorbea – Boajă și Porojan – treceau prin fals patrimoniul UGSR în proprietatea CNSLR. SindRomânia a fost creată în 1992, iar în 1996, printr-un protocol între confederațiile sindicale, s-au împărțit părțile sociale la SindRomânia, după cum urmează: CNSLR-Frăția – 37%, CNS Cartel Alfa – 28%, BNS și CSDR – câte 17,5%.

Risipa

Conform statutelor sindicatelor – atât cel al UGSR, cât și cele ale confederațiilor postdecembriste –, patrimoniul sindical este netransmisibil și indivizibil. Cu toate acestea, de-a lungul vremii, presa a relatat nenumărate cazuri cum bucăți din patrimoniul UGSR au fost vândute de liderii sindicali. Unul dintre exemplele înstrăinării îl constituie Hotelul Europa, din Eforie Nord, aflat acum în proprietatea lui George Copos. Un altul este cel al clădirii vechiului Senat, vândută în 1997 către Banca Unirea, iar ulterior către Nova Bank.

„Dacă cineva va dovedi vreodată că Ciorbea și-a însușit vreun leu din vreun patrimoniu pe care l-a administrat vreodată, fie sindical, fie al primăriei, fie al țării, atunci, gata, mă predau”, declară fostul premier Ciorbea. El lasă de înțeles că responsabili pentru risipirea patrimoniului sunt liderii de sindicat care i-au urmat.

Ziarul „Solidaritatea“ vă prezintă un document istoric:

Patrimoniul sindical a fost furat de la UGSR în baza unei semnături false!

Anchetele instituțiilor de control ale statului demonstrează un lucru cert: UGSR nu a fost niciodată desființată, dizolvată sau lichidată și trebuie să-și recupereze patrimoniul acaparat abuziv de unele organizații sindicale

Consiliul editorial al ziarului „Solidaritatea“ a intrat în posesia unor documente care demonstrează faptul că UGSR nu a fost niciodată dizolvată, desființată, lichidată, iar patrimoniul a fost însușit prin fals și uz de fals de către alte organizații sindicale. În favoarea interesului public și al adevărului istoric, ziarul „Solidaritatea“ a decis să publice aceste documente de o însemnătate deosebită pentru mișcarea sindicală internă și internațională. În acest număr, precum și în numerele viitoare vă vom prezenta mai multe documente rezultate în urma anchetelor desfășurate de Ministerul Public, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție în cazul fraudării patrimoniului UGSR. Menționăm că titlurile și subtitlurile aparțin redacției.

Cum au început cercetările

În Rezoluția DNA din 02.05.2011

din Dosarul nr. 95/P/2011, semnată de procurorul Claudia Roșu, se arată că „la data de 18.04.2011 a fost înregistrată la instituția de control plângerea formulată de numitul CĂLINESCU ȘTEFAN, președinte al Uniunii Generale a Sindicatelor din România, prin care acesta a solicitat efectuarea de cercetări cu privire la modalitatea de preluare a patrimoniului UGSR de către CNSLR, în anul 1990, petentul susținând că documentul prin care s-a efectuat în fapt această operațiune are caracter fals. La plângere au fost atașate o serie de documente în fotocopie, în susținerea acesteia.

Din actele premergătoare efectuate în cauză au rezultat următoarele:

La 23.01.1990 a fost înregistrată la Judecătoria sector 1 cererea de transformare a Uniunii Generale a Sindicatelor din România (UGSR) în Uniunea Federației Sindicatelor Libere din România (UFSLR), al cărei organ de conducere s-a intitulat Comitetul Național Provizoriu de Organizare a Sindicatelor Libere din România (CNPOSL).

Ulterior, la 09.02.1990, UFSLR a solicitat a se lua act de renunțarea la cererea de dobândire a personalității juridice, deoarece aceasta era deja dobândită, fiind menționată, în baza legislației în vigoare, în Statutul UGSR, în art. 19.

La 16.03.1990, prin sentința nr. 782, Judecătoria sector 1 a admis cererea de înscriere ca persoană juridică a Confederației Naționale a Sindicatelor Libere din România (CNSLR), căreia i-a acordat personalitate juridică.

Conform art. 26 al Statului CNSLR, fondurile bănești ale acesteia provin și din patrimoniul Consiliului Central al Uniunii Generale a Sindicatelor din România, dobândit de Consiliul CNSLR, ca succesor universal, prin absorbție.

Nota redacției: În vederea protejării patrimoniului, CNPOSL a blocat toate conturile UGSR. Deoarece sindicatele virau cotizațiile colectate de la membrii de sindicat, CNPOSL a fost nevoit să deschidă subconturi.

UGSR solicită premierului Roman să nu divizeze patrimoniul confederației

La 3.04.1990, CNPOSL, prin reprezentant CĂLINESCU ȘTEFAN, a adresat o solicitare domnului PETRE ROMAN, prim-ministru al Guvernului României, solicitându-se sprijinul organelor statului în procesul de organizare a sindicatelor, arătându-se, între altele, că o eventuală divizare a patrimoniului fostului CC al UGSR este de competența exclusivă a Congresului sindicatelor din România, precum și că patrimoniul fostului CC al UGSR (în care nu se cuprinde și patrimoniul organizațiilor sindicale ș.a.), totalizat la 31.12.1989, aproape 5 miliarde de lei, din care circa 4,7 miliarde reprezentau disponibilitățile depozitate în conturile deschise la BNR și BRCE. Prin rezoluția din 3.04.1990, prim-ministrul a aprobat solicitarea, cu mențiunea „orice alte dispoziții privitoare la patrimoniul UGSR se amână după Congresul sindicatelor”.

În perioada 28/29.06.1990 a avut loc Congresul CNSLR. La 04.07.1990 a fost încheiat un proces-verbal între reprezentanții CNPOSL și CNSLR, cu prilejul predării/primirii patrimoniului fostului CC al UGSR, inclusiv patrimoniul organizațiilor sindicale județene, pe bază de documente contabile.

În calitate de reprezentant al CNPOSL a fost menționat CĂLINESCU ȘTEFAN, coordonator, iar în calitate de reprezentant al CNSLR a fost menționat vicepreședintele BOAJĂ MINICĂ.

Semnătura președintelui UGSR a fost falsificată!

Prin tranzacția generală din 7.11.1991, CNSLR, CNS CARTEL ALFA și CSI FRĂȚIA au luat în discuție partajarea patrimoniului sindical care a aparținut fostului CC al UGSR, împărțind fondurile

lichide și casele de odihnă și tratament și ale unității, stabilindu-se că preluarea efectivă se va face pe bază de inventar.

În plângerea formulată, CĂLINESCU ȘTEFAN a precizat că semnătura de pe documentul menționat, din 04.07.1990, nu îi aparține, fiind executată de numitul POROJAN ILIE, care nu avea calitatea de a reprezenta CNPOSL.

În declarația dată organelor de urmărire penală, numitul POROJAN ILIE a recunoscut că semnătura de pe procesul-verbal îi aparține, fiind executată la rugămintea numitului BOAJĂ MINICĂ (foto). De asemenea, POROJAN ILIE a precizat că la momentul semnării nu avea nicio calitate în CNPOSL, care să îi confere atribuții de reprezentare, și nu a avut niciun mandat scris sau verbal din partea lui CĂLINESCU ȘTEFAN. POROJAN ILIE a arătat că a cedat rugămintelor lui BOAJĂ MINICĂ, întrucât exista o stare de incertitudine legată de locul său de muncă, iar BOAJĂ MINICĂ era unul dintre liderii noii mișcări sindicale de după 1989.

Cu ocazia audierii, numitul BOAJĂ MINICĂ a declarat că nu își amintește dacă conținutul înscrisului aflat la dosar este același cu cel original, că semnătura îi aparține, dar că nu poate preciza dacă în anul 1990 a semnat acest document sau semnătura de pe fotocopia prezentată a fost preluată de pe alt document. BOAJĂ MINICĂ a mai susținut că preluarea patrimoniului s-a făcut în baza unor documente financiar-contabile predate de VISALON VALERIU (decedat), care avea funcția de director în fostul UGSR.

Având în vedere că problema care se ridică nu este aceea a unui fals material, ci a unui fals prin contrafacerea subscrierii, nu este necesară obținerea originalului pentru expertizare. Mai mult, actul și conținutul acestuia au fost recunoscute ca fiind conforme cu realitatea de către semnatarul POROJAN ILIE.

Înscrisul analizat emană de la o persoană juridică de interes public, astfel cum este calificată de art. 145 C.p., în consecință fiind un înscris oficial, conform art. 150 C.p.

Se constată și se recunoaște săvârșirea infracțiunii de fals material

Din cercetările efectuate a rezultat că înscrisul intitulat „proces-verbal încheiat azi, 4.07.1990, între reprezentanții CNPOSL și CNSLR, cu prilejul predării-primirii patrimoniului fostului CC al UGSR” are caracter fals, fiind falsificat prin contrafacerea subscrierii, respectiv prin semnarea de către o persoană fără calitate de reprezentare, POROJAN ILIE, în locul semnăturii reprezentantului CNPOSL, CĂLINESCU ȘTEFAN.

Sub aspect penal însă, se constată, în raport cu pedeapsa prevăzută de lege la data comiterii, pentru infracțiunea de fals material în înscrisuri oficiale, prev. de art. 288 C.p., a intervenit prescripția răspunderii penale, conform art. 22 lit. D C.p., astfel că se va dispune neînceperea urmăririi penale față de numitul POROJAN ILIE.

Făptuitorii scapă din cauza prescripției, dar fapta rămâne...

Sub aspectul infracțiunii de înșelăciune cu consecințe deosebit de grave, prev. de art. 215 al. 1, 2 și 5 C.p., constând în inducerea în eroare a organelor administrative și a băncilor în care se aflau fondurile bănești ale CC al UGSR, la nivelul anilor 1990-1991, prin preluarea de efectele unui document fals (astfel cum am arătat mai sus), în scopul obținerii unor foloase materiale injuste de către CNSLR, pricinuiindu-se UGSR, care avea calitatea de persoană juridică, o pagubă în cuantum de circa 5 miliarde de lei vechi (conform informării privind fondurile și activele care constituie patrimoniul UGSR nr. 90/16.03.1990), se va dispune, de asemenea, neînceperea urmăririi penale față de numitul BOAJĂ MINICĂ, întrucât, în raport cu pedeapsa prevăzută de lege la data săvârșirii faptei, a intervenit prescripția răspunderii penale, conform art. 122 lit. a C.p.

DNA extinde cercetările și asupra altor lideri sindicali

Este de menționat însă că, potrivit unei decizii de speță (nr. 8328/15.10.2009, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția civilă și de proprietate intelectuală, irevocabilă), „problema patrimoniului fostului UGSR nu a primit o rezolvare legislativă până la momentul actual. În lipsa cadrului legal de transfer al dreptului de proprietate asupra bunurilor care au aparținut fostului UGSR către organizațiile sindicale, CNSLR-FRĂȚIA nu a dobândit niciodată dreptul de proprietate asupra imobilului în litigiu”. Tot în această decizie de speță s-a reținut că Legea sindicatelor nr. 54/1991 nu a operat transferul dreptului de proprietate al fostului UGSR către CNSLR.

Având în vedere că în prezenta cauză se efectuează cercetări și cu privire la săvârșirea de către PETCU MARIUS GRIGORE, HOSSU BOGDAN ș.a. a infracțiunilor prevăzute de art. 254 C.p., raportate la art. 6 din Legea nr. 78/2000, art. 13 ind. 2 din Legea nr. 78/2000, se va dispune disjungerea cauzei și continuarea cercetărilor sub aspectele menționate, astfel cum au fost consemnate în cuprinsul rezoluției de disjungere a cercetărilor nr. 14/P/2011 din 11.04.2011.

Chiar dacă cei care au participat la falsificarea fost exonerati de răspundere deoarece a trecut o perioadă mai mare de timp de la comiterea infracțiunii, fapta rămâne și demonstrează un singur lucru: patrimoniul UGSR trebuie să revină la cei de la care a fost furat!

(Va urma)

Beneficiarii și partenerii din proiectele POSDRU sunt aproape în faliment!

De mai bine de jumătate de an, implicarea Guvernului este numai la stadiul de promisiune și păcăleală

Din cauza întârzierii plăților, nu mai există bani de salarii și dări la stat. Deși statul trebuie să ramburseze banii, ANAF, după aplicarea penalităților și dobânzilor la penalități, amenință cu sechestrul pe bunuri, o parte dintre cei ce derulează proiecte.

Instituțiile de control și verificare trag de timp, întârziind intenționat rambursările

Programul Operațional Sectorial Dezvoltarea Resurselor Umane (POSDRU) reprezintă cel mai important instrument de co-finanțare a acțiunilor de educație, formare, specializare și ocupare pe care Fondul Social European le promovează la nivelul Uniunii Europene.

Dincolo de avantajele reale pe care POSDRU le aduce beneficiarilor (educație, consiliere și orientare profesională, calificare/recalificare, specializare, ocupare pe piața muncii etc.), în România, POSDRU mai reprezintă și o uriașă oportunitate pentru crearea de noi locuri de muncă (experți angajați pe proiecte) și pentru creșterea veniturilor la bugetul de stat, prin plata taxelor și impozitelor pe salarii convenite și a TVA-ului.

În prezent sunt în derulare aproape 2.500 de proiecte, în care sunt implicate peste 10.000 de organizații românești și internaționale (instituții de educație superioară, licee și școli, firme de consultanță, training și dezvoltare personală, organizații sindicale și patronale, organizații naționale și internaționale, ONG-uri etc.), care se pot traduce în aproximativ 70.000-80.000 de angajați.

Dificultățile întâlnite în relaționarea cu Autoritatea de Management și cu Organismele Intermediare delegate în primul rând prin neexistența consultării, nu numai că produc dificultăți importante organizațiilor care implementează proiectele, ci chiar riscă să-i pună pe aceștia în situații extrem de grave/dificile (neplata la timp a salariilor anagajaților și a furnizorilor, neplata la timp a contribuțiilor la bugetul de stat, cu implicații financiare ce se traduc în penalități, dobânzi la penalități, blocări de conturi, sechestrul pe spațiile administrative și/sau pe bunurile deținute etc.) și chiar să-i împingă în faliment.

Mai nou, întârzierile exagerate ale plăților, lipsa fondurilor proprii și neputința guvernanților de a găsi o soluție care să deblocheze sistemul, au condus la o acțiune de neimaginat a instituției statului denumită ANAF. Aceasta blochează conturile, pune penalități și dobânzi, iar mai nou, în unele situații, amenință cu sechestrul bunurilor. Deci statul trebuie să dea bani ca noi să plătim, el este incapabil să rezolve această problemă, și tot statul, prin instituțiile sale, ne penalizează. Ne întrebăm retoric: ACESTA ESTE STAT?

Răspunsul este foarte clar: Da, însă un stat incompetent.

Situația noastră este deosebit de dificilă. Sindicate, patronate, instituții de învățământ etc., sunt împuși, așa cum am arătat mai sus, să închidă porțile.

Nu credem că asta se dorește, însă promisiunile privind deblocarea fondurilor POSDRU durează de mult timp, nu simțim nimic pozitiv în acest sens, drept pentru care ne vedem obligați să informăm organismele de la Bruxelles și să cerem acolo sprijinul.

Singurele noastre șanse sunt Comisia Europeană și presa.

„Tone de hârtie” au fost scrise și transmise celor ce au condus și conduc destinele acestui popor, care cuprindeau probleme și propuneri de soluționare, însă nimic nu s-a întâmplat. Minciună, tergiversare și timp pierdut. În acest timp, zeci de mii de oameni pot rămâne șomeri, cu datoriile la bănci, la instituțiile la care lucrează, în pragul disperării.

Solicităm Guvernului României să soluționeze, în regim de urgență, problemele noastre sau să ne spună încotro trebuie să ne îndreptăm, toți cei care derulăm proiecte POSDRU.

Domnilor guvernanți, domnilor de la finanțe, de la Ministerul Muncii și de la Educație, evaziunea fiscală nu este aici și nu toți din această țară sunt hoți. Este momentul să vă treziți, pentru că altfel murim cu toții.

Suntem sătui de aceiași incompetenți care ne dau lecții de 5 ani la televizor, unii chiar de mai multă vreme. Nu avem nevoie de certurile zilnice dintre voi pentru putere. Poporul ăsta are nevoie de fapte, el vrea să-și crească copiii, să muncească și să trăiască decent, în liniște. Dacă nu puteți rezolva problemele economice și sociale ale românilor, PLECAȚI!

Dragoș Frumosu,

Președinte FSIA-SINDALIMENTA

Dificultăți în derularea proiectelor:

1. Nerespectarea obligațiilor contractuale din partea Autorității de Management în ceea ce privește rambursarea cheltuielilor în timpul prevăzut în contractul de finanțare (deși contractul de finanțare prevede 45 de zile pentru rambursare din momentul depunerii cererilor de rambursare, în realitate se verifică cu întârzieri chiar și de 10-12 luni).
2. Nerespectarea obligațiilor contractuale din partea Organismelor intermediare în ceea ce privește verificarea/validarea cererilor de rambursare depuse și transmise Autorității de Management cu „bun de plată” (care se fac cu o întârziere chiar și de 5-6 luni).
3. Comportamentul uneori abuziv și lipsit de obiectivitate al organismelor de control în efectuarea misiunilor/vizitelor de verificare în teritoriu (deși unele cheltuieli sunt validate/plătite prin intermediul cererilor de rambursare depuse, în urma vizitelor la fața locului se propun tăieri de fonduri, fără a se lua în considerare explicațiile puse la dispoziție de către echipa de management).
4. Modificarea regulilor în timpul jocului (elaborarea în mod unilateral a unor instrucțiuni și notificări care impun modificarea contractului de finanțare, fără dreptul celeilalte părți la vreo opinie).
5. Neabordarea unitară a problematicele întâlnite în practică, Organismele Intermediare oferind soluții uneori contradictorii la aceeași problemă ridicată de diverși beneficiari.
6. Lipsa de transparență și de comunicare din partea Autorității de Management (nu este disponibilă o situație clară a cererilor de rambursare validate și neplătite la momentul actual) etc.

Propuneri de măsuri:

1. Reluarea de urgență a plăților către beneficiari și luarea de măsuri concrete pentru realizarea la timp a acestora în viitor.
2. Emiterea unui act normativ pentru anularea dobânzilor și penalităților impuse de către ANAF; celor implicați în implementarea proiectelor POSDRU, fie că sunt beneficiari, fie că sunt parteneri.
3. Eliminarea practicii de modificare unilaterală a contractelor.
4. Renunțarea la practica schimbării regulilor jocului, în timpul jocului.
5. Reducerea birocrăției în procesul de monitorizare (simplificarea procedurilor de raportare și focalizarea acestora pe rezultate și nu pe producerea de hârtii acoperitoare).
6. Îmbunătățirea relației dintre beneficiari și Autoritatea de Management/Organismele Intermediare ca parteneri (relații de colaborare și parteneriat, și nu exclusiv de control).
7. Îmbunătățirea comunicării între Autoritatea de Management/Organismele intermediare și beneficiari (stoparea practicii emiterii de decizii/notificări/instrucțiuni fără o consultare prealabilă cu cei interesați).
8. Realizarea unor acorduri cu câteva bănci, astfel ca beneficiarul să poată accesa o linie de credit, numai pentru derularea proiectelor pe fonduri europene, cu dobândă preferențială. În această situație pot fi implicate și Fondurile de Garantare, fiindcă în general ONG-urile nu pot asigura garanții pentru sume mai mari.

FRJ MediaSind respinge orice tentativă de limitare a libertății de exprimare!

Federația Română a Jurnaliștilor MediaSind, în calitate de organizație reprezentativă conform Legii nr. 62/2011 a Dialogului social pe sectorul „Cultură și Mass-Media”, afiliată la Uniunea Generală a Sindicatelor din România-UGSR și la Federația Europeană a Jurnaliștilor, respinge orice tentativă de limitare a libertății de exprimare, indiferent dacă aceasta provine din mediul politic intern sau extern.

Referitor la recomandările **inacceptabile** pentru orice stat european din Raportul MCV pe justiție al Comisiei Europene, FRJ MediaSind consideră că România are suficiente instrumente de reglementare a libertății de exprimare și, nu în ultimul rând, în privința protejării cetățeanului și a instituțiilor statului în fața posibilelor excese profesionale ale unor canale media: Legea audiovizualului, Legea de organizare și funcționare a Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune, Legea de organizare a ANP AGERPRES, Legea accesului liber la informații, Legea avertizorului public, noile coduri juridice (civil și penal) solicitate de Uniunea Europeană și altele.

Totodată, menționăm că există și importante instrumente profesionale de autoreglementare ale breslelor cum ar fi Codul Unic Deontologic al Jurnalistului adoptat de majoritatea organizațiilor sindicale, patronale și profesionale din mass-media și Codul Deontologic al Jurnalistului anexat la Contractul Colectiv de Muncă din Mass-Media.

Așa cum am procedat și în cazul introducerii în Proiectul Strategiei Naționale de Apărare a prevederilor referitoare la vulnerabilitatea presei prin depunerea unei petiții la Parlamentul European pentru declanșarea procedurii de infringement, FRJ MediaSind nu va ezita ca, împreună cu organizația la care este afiliată pe plan internațional, Federația Europeană a Jurnaliștilor, să atace în justiție, inclusiv în fața organismelor europene, orice inițiativă de limitare a libertății de exprimare prin presă.

Comitetul Executiv al FRJ MediaSind

Cercetătorii își cer drepturile în stradă

Membri ai Federației Sindicatelor Lucrătorilor din Cercetare-Proiectare din România (FSLCPR) au pichetat la data de 21 ianuarie Guvernul României, protestând astfel împotriva refuzului autorităților de a avea un dialog în ceea ce privește problemele cu care se confruntă domeniul cercetării și dezvoltării.

Protestatarii au denunțat „deturnarea fondurilor de la buget și a fondurilor europene de mafia universitară transpartinică”, cerând încetarea umilinței și crearea condițiilor pentru activitatea personalului din cercetare-proiectare. “Principala nemulțumire a oamenilor se referă la faptul că personalul din cercetare-proiectare este umilit, jignit și împiedicat să-și desfășoare activitatea, iar în cazul a numeroase institute din țară, salariile nu s-au plătit de peste șase luni. Noi am depus, încă de săptămâna trecută, o scrisoare cu principalele revendicări la Registratura Palatului Victoria, însă până în prezent nu am fost invitați la discuții cu reprezentanții Guvernului”, a declarat președintele FSLCPR, Radu Minea.

Revendicările FSLCPR:

Printre revedincările FSLCPR se numără: crearea Ministerului Cercetării Științifice și Tehnologice, prin transformarea Autorității Naționale pentru Cercetare Științifică, având la bază prevederile Constituției României, HG 2200/2004, și abrogarea actelor normative clientelare promovate în perioada 2005-2012 inclusiv; revenirea la sectorul de activitate Cercetare Științifică - Dezvoltare Tehnologică; respectarea Cartei Europene a Cercetătorului și a Codului de Conduită privind angajarea Cercetătorului și integrarea în Aria Europeană a Cercetării (ERA); trecerea Institutelor Naționale de Cercetare Dezvoltare și a institutelor, centrelor, stațiunilor sau a unităților de cercetare dezvoltare organizate ca institute publice ori de drept public în coordonarea Ministerului Cercetării Științifice și Tehnologice; analiza utilizării și oprirea deturnării fondurilor europene și de la bugetul de stat, destinate domeniului cercetării științifice - dezvoltării tehnologice.

Totodată, la data de 25 ianuarie 2013, FSLCPR a desfășurat un meeting în fața Ministerului Educației, în cadrul căruia a fost prezentată situația domeniului Cercetării Științifice și Dezvoltării Tehnologice din România, discutate la Consiliul Național din data de 19 ianuarie 2012, prin prisma Reglementărilor Europene, cu deosebire a Cartei Europene a Cercetării și a politicilor europene privind domeniul nostru de activitate.

Probleme și în sistemul bancar:

BCR disponibilizează 1600 de salariați

Măsuri extreme și la BCR. Cel mai mare grup bancar de pe piața autohtonă va închide în următorul an 64 de sucursale, concediind, 1.600 de salariați. Disponibilizările fac parte din procesul de restructurare a cheltuielilor prin reducerea acestora cu 250 milioane de lei. Planul de redresare însă nu a fost discutat în prealabil cu angajații. „Salariații au fost anunțați cu câteva zile înainte de Crăciun, ca și liderii sindicatului, că există un plan de redresare care include și module care vor afecta semnificativ locurile de muncă ale salariaților. Anunțul a fost făcut fără niciun fel de negociere în prealabil. Nu s-a discutat la nivelul Băncii Comerciale pe tot parcursul anului 2012 despre un asemenea plan de restructurare“, ne-a declarat liderul Sindicatului Salariaților din BCR, Ciprian Ionescu (foto) în mini-interviul acordat redacției noastre:

„Suntem în prezența unui abuz de drept din partea angajatorului BCR“

Reporter: Care sunt, la modul concret, nemulțumirile salariaților BCR și ale sindicatului pe care îl reprezentați?

Ciprian Ionescu: Principala nemulțumire este legată de modul în care un angajator de talia BCR înțelege să interpreteze și să aplice dispozițiile legale incidente în materia relațiilor de muncă. Dacă luăm în calcul strict situația existentă astăzi, când 1600 de salariați urmează să fie concediați, iar 62 de unități teritoriale retail închise, din punctul nostru de vedere legislația incidentă în materia informării consultării salariaților, dar și clauze ale contractului colectiv de muncă care reglementează dialogul social nu au fost respectate.

Suntem în prezența unui abuz de drept, angajatorul exercitându-și cu rea credință dreptul legal de a-și organiza activitatea, călcând în picioare dreptul salariaților la o informare/consultare reală și dreptul de a negocia un acord cu privire la măsurile de reducere a concedierilor, de atenuare a efectelor acestora și de a beneficia de programe de reconversie și recalificare profesională.

Reporter: Având în vedere această situație, care au fost demersurile sindicatului și ce sperați să obțineți în urma acestor demersuri?

Ciprian Ionescu: Respectând dispozițiile legale și uzând de instrumentele pe care acestea le pun la dispoziția unui sindicat, ulterior recepționării primelor trei Decizii de concediere colectivă, am sesizat atât Inspekția Muncii, cât și Inspectoratul Teritorial de Muncă București, instituții abilitate cu prerogativa de control a modului în care un angajator respectă legislația muncii. Sunt convins că față de modul flagrant, evident, în care BCR încalcă dispozițiile legale și pe baza documentelor existente, aceste două instituții vor constata neregulile și vor dispune măsuri în concordanță cu gravitatea lor. De asemenea, având în vedere că am recepționat în data de 31 ianuarie 2013 și cea de-a 4-a Notificare de concediere colectivă, care va afecta următorii 250 de salariați, vom depune o nouă sesizare la ITM București. Pe de altă parte, luăm foarte serios în calcul exercitarea dreptului legal de a ne adresa instanțelor judecătorești competente. Una peste alta, în beneficiul celor pe care îi reprezentăm, nu vom ezita să accesăm toate pârghiile pe care legea și statutul ni le pun la dispoziție.

Reporter: Sunt aspecte grave. Care sunt cauzele, cine considerați că sunt vinovații pentru această situație și ce s-ar putea face pentru revenirea la normalitate?

Ciprian Ionescu: Este o întrebare foarte bună, care atinge mai multe aspecte. Este grav ce se întâmplă în ceea ce ne privește din punctul ăsta de vedere, al legislației muncii, dar cred că și ce se întâmplă la nivel național vis a vis de drepturile salariaților din România este la fel de grav.

O să încerc să răspund, atingând, pe rând, toate aceste aspecte.

În primul rând, de situația existentă astăzi la nivelul BCR eu cred că vinovații principali sunt colegii de la Direcția de resurse umane, care asigură suport managementului în implementarea măsurilor de business cu impact și asupra locurilor de muncă și organizării activității. Acest suport trebuie însă să fie constituit din soluții oferite conducerii care să respecte prevederile legale și drepturile salariaților.

Așa cum am precizat anterior, modul în care este implementat Planul de redresare sfidează aceste prevederi legale. De altfel, eu cred că această direcție a contribuit, prin modul în care a

acționat în ultimii 3 ani, la distrugerea dialogului social la nivelul BCR și în funcție de acțiunile sau inacțiunile celor care asigură conducerea, pot ușor ajunge la concluzia că au avut ca unic scop distrugerea sindicatului. Sunt multe de spus cu privire la aceasta, dar poate cu altă ocazie.

În al doilea rând, modificarea substanțială a legislației muncii în anul 2011 a creat grave dezechilibre în raporturile de muncă, iar salariații și reprezentanții lor au avut numai de pierdut. Mă refer în special la Legea dialogului social și la Codul muncii. Din păcate, cred că modi ficările au fost făcute cu sprijinul organizațiilor sindicale reprezentative la nivel național care, prin pasivitate, prin inacțiune, nu au reușit să asigure acest echilibru. Mai există dialog social real în România la acest moment? Unde sunt modificările promise în 2012?

Reporter: La aceasta se adaugă și neconcordanțele și imperfecțiunile existente în această legislație. Mai există astăzi un contract colectiv de muncă unic la nivel național care să stabilească reguli minimale, care să reglementeze situațiile în care legea este imperfectă, nu există proceduri clare sau nu acoperă situațiile cu care se confruntă partenerii sociali?

Ciprian Ionescu: Coborând pe scara reglementării, cu efecte și la nivelul BCR, legea actuală a păstrat posibilitatea negocierii contractelor colective la nivel de sectoare de activitate. Din păcate, sunt încă multe sectoare în care nu există un contract colectiv de muncă care ar fi suplinit lipsa contractului colectiv de muncă la nivel național și lacunele legislative. Acesta este și cazul sectorului finanțe/ bănci/ asigurări în care, deși există o federație reprezentativă de foarte mulți ani, niciodată nu a fost negociat un contract colectiv de muncă. De ce am o reprezentativitate dacă nu o folosesc în scopul pentru care legea o reglementează și cum îmi ajut sindicatele afiliate prin această pasivitate?

Confederațiile sindicale la nivel național au avut alte priorități în detrimentul membrului de sindicat

Reporter: În acest conflict, cum ați fost sprijinit de confederațiile sindicale așa-zis „reprezentative“?

Ciprian Ionescu: Ultimul aspect, dar la fel de important ca toate celelalte menționate anterior, este cel referitor la mișcarea sindicală din România. Ca observator atent al acestui fenomen, am constatat că, în timp, scopul înființării organizațiilor sindicale a trecut pe planul al doilea. Am asistat în ultimii ani la tot felul de dezbateri cu privire la patrimoniul și am luat act de tot felul de acuzații cu privire la constituirea acestora și la modul în care a fost administrat, împărțit sau înstrăinat, am văzut în presă și la TV tot felul de acuzații cu privire la conflicte de interese, incompatibilități, interese personale și de grup. Ajungi să crezi că interesele personale primează în fața intereselor generale ale membrilor de sindicat. Este important și patrimoniul unei organizații sindicale care, împreună cu fondurile strânse din cotizațiile membrilor de sindicat, asigură una din condițiile obligatorii, cea referitoare la independența patrimonială, dar nu trebuie ca aceasta să pună în umbră scopul pentru care s-au înființat organizațiile sindicale și rolul lor pe fiecare nivel reglementat. Mișcarea sindicală a fost decredibilizată și a avut de suferit. Pe acest fond a fost modificată în anul 2011 legislația muncii, iar membrul de sindicat poate ajunge la concluzia că nu s-a făcut nimic în beneficiul lui, că interesele unui grup au primat probabil în fața intereselor celor mulți, salariați și membri de sindicat. Nu au existat acțiuni de natură să capaciteze și să implice membrii de sindicat, astfel încât abuzurile în legiferare să fie împiedicate. Nu au existat elemente de natură să unifice la nivel național salariații și sindicatele nici măcar atunci când interesul era unul general și foarte important. Nu a existat factorul care să asigure un echilibru în relațiile de muncă, fie ele individuale sau colective.

Reporter: Cum au fost promovate interesele și cum au fost apărate drepturile salariaților din România în ultimii 2-3 ani? S-au conservat drepturile lor, au avut de câștigat sau doar de pierdut?

Ciprian Ionescu: Cred că este momentul în care fiecare dintre cei care aparțin unei organizații sindicale să refectioneze, să facă o analiză obiectivă și să se implice în determinarea unor schimbări. Ei sunt sindicatul, ei trebuie să conștientizeze ce se întâmplă și să reacționeze. Este dreptul lor și trebuie să și-l exercite. Cred că se impun câteva schimbări care să așeze organizația sindicală acolo unde îi este locul, în poziția de partener de dialog social și actor important în reglementarea, dezvoltarea și desfășurarea relațiilor de muncă.

TVR lasă pe drumuri 627 de jurnaliști

Un număr de 627 de angajați vor fi concediați din TVR, după ce Consiliul de Administrație al instituției a aprobat, la 23 ianuarie, punerea în aplicare a noii scheme organizaționale, operaționale de la 1 februarie 2013.

Procesul de restructurare a personalului din Televiziunea Română a început pe 5 noiembrie 2012, cu selecția, pe criterii profesionale, a celor care vor rămâne în noua structură a SRTV. La selecție au participat toți salariații SRTV, notificați în acest sens, cu excepția situațiilor prevăzute de legislația incidentă în materia concedierii colective.

Selecția angajaților a presupus trei etape – depunerea unui memoriu de activitate, susținerea unui test-grilă și a unui interviu –, care în punctajul final au contat cu ponderi de 50, 20, respectiv 30%, se mai spune în comunicatul TVR.

Concedierea a 627 de angajați este denumită de către noul

Președinte-Director general al TVR, Claudiu Săftoiu, drept un proces de „renaștere”. Până atunci însă, TVR trebuie să plătească o sumă de 16,5 milioane de lei (aproximativ 4.000.000 de euro) drept salarii compensatorii angajaților care vor fi concediați. „Este vorba despre despărțirea de un grup, de o comunitate, care de la an la an s-a mărit în Televiziunea Română, din cauza unui management defectuos. Acesta a fost rolul corectiv al restructurării dureroase și dificile, dar absolut necesare și obligatorii”, spune Claudiu Săftoiu.

FRJ MediaSind: Nu salariații sunt vinovați de haosul produs în SRTV!

Delegații prezenți la Congresul al III-lea al Federației Române a Jurnaliștilor MediaSind solicită Parlamentului să modifice, în regim de urgență, Legea nr. 41/1994 de organizare și funcționare a Societății Române de Televiziune și a Societății Române de Radiodifuziune, precum și Legea nr. 19/2003 privind organizarea și funcționarea ANP AGERPRES, în sensul depolitizării conducerii acestor instituții publice de presă.

Congresul FRJ MediaSind se solidarizează cu angajații din Societatea Română de Televiziune – SRTV și cu sindicatele afiliate din acest serviciu public, cu demersurile acestora demarate în justiție împotriva măsurilor de concediere colectivă. Congresul MediaSind consideră că solicitările acestora sunt legitime și respectă legislația internă și internațională. În acest sens, FRJ MediaSind solicită conducerii SRTV să stopeze procesul de restructurare până la modificarea, în regim de urgență, a Legii nr. 41/1994.

FRJ MediaSind, organizație afiliată la UGSR, susține că nu salariații sunt de vină pentru haosul produs în SRTV de managementul dezastruos din ultimii șapte ani, constatat și de rapoartele succesive ale Curții de Conturi și asumate de comisiile de specialitate, ci întreaga clasă politică. Lipsa unor criterii profesionale clare pentru desemnarea candidaților pentru conducerea instituțiilor de presă, lipsa unui mecanism eficient de finanțare a acestora a transformat aceste instituții publice, fundamentale pentru statul de drept, în simple anexe ale partidelor politice.

Ani întregi, FRJ MediaSind împreună cu Federația Europeană a Jurnaliștilor și alte organizații interne și internaționale din domeniu au solicitat Parlamentului să depolitizeze conducerile Societății Române de Televiziune, Societății Române de Radiodifuziune și Agenției Naționale de Presă AGERPRES. Din nefericire, aceste instituții au rămas subordonate politic și nu au mai reușit să-și îndeplinească mandatul public prevăzut de lege și de directivele europene.

Pagini realizate de Tania Istrate

Misiunea UGSR: I.De ce acum?

Decizia Consiliului editorial al ziarului „Solidaritatea“ de a publica, în interes public, documente și anchete care demonstrează fraudă comisă de către unii reprezentanți marcanți ai confederațiilor sindicale pentru acapararea patrimoniului UGSR arată un singur lucru: că mișcarea sindicală din România trebuie, urgent, să-și găsească un nou drum. Un drum al corectitudinii, al dreptății și conștiinței curate de la care, din nefericire, mulți s-au abătut...

Revoltător este faptul că liderii care conduc de 23 de ani destinele întregii mișcări sindicale știau că administrează un patrimoniu furat. Probabil, așa se explică și jafal asupra acestuia, așa cum ne arată excelentele anchete jurnalistice realizate de colegii noștri din presă, publicate și pe site-ul UGSR. Concluziile acestor anchete sunt înțelese de orice lucrător sau pensionar, de orice om cu bun simț care dorește să se aște adevărul. Un adevăr care, din păcate, doare...

Mulți se vor întreba, în mod justificat, de ce acum? De ce, după 23 de ani de la Revoluție, este nevoie de reorganizarea mișcării sindicale din România, este nevoie să ne întoarcem la matcă, la locul de unde s-a pornit? De ce acum a fost nevoie ca organizații ale pensionarilor să se unească cu federații sindicale ale salariaților și să reorganizeze UGSR? De ce acum instituțiile statului au început să acționeze și să ridice un pic vâlul care exista peste corupția din sistemul sindical? De ce acum e nevoie să pornim de la zero și să ne reinventăm?

Răspunsurile la aceste întrebări ar trebui să le cunoască orice membru de sindicat:

Pentru că nu se mai poate continua cu impostura din mișcarea sindicală. Pentru că încrederea pupalației în sindicate a devenit aproape ZERO! Pentru că, în acești 23 de ani, s-au pierdut drepturi fundamentale pentru toți angajații, inclusiv dreptul la grevă! Suntem printre singurele țări în care putem să declanșăm o grevă doar o dată pe an, atunci când negociem un contract colectiv de muncă! Pentru că ne-am făcut de râsul Organizației Internaționale a Muncii când am acceptat un Cod al Muncii care a instaurat sclavia în România! Pentru că s-a dansat „Dansul pinguinului” atunci când ne-au tăiat salariile cu 25 la sută! Pentru că s-a negociat de fiecare dată în genunchi cu Puterea, deoarece aceasta avea sub masă dosarele cu corupții din sindicate! Pentru că s-au acceptat sectoare de activitate unice în Europa, în care nu se pot negocia contracte colective de muncă! Pentru că au distrus aproape orice posibilitate de reprezentare și de apărare a simplului membru de către sindicatele și federațiile afiliate în fața angajatorului sau a instanțelor judecătorești! Pentru că lideri de confederații s-au transformat în patroni de SRL-uri, hoteluri și de cluburi sportive fără să le mai pese de noi!

Pentru că așa nu se mai poate!

Principala misiune a UGSR nu este recuperarea patrimoniului sau pedepsirea vinovaților care l-au prăduit. Misiunea UGSR este să reclădească speranța în mișcarea sindicală, să pună în primul plan interesul individului, așa cum făcea în 1906.

Dar, despre toate acestea...în numărul viitor.

Cristi Godinac, redactor-șef

Ziarul Solidaritatea

Publicație națională de informare și atitudine a Uniunii Generale a Sindicatelor din România – UGSR

Președinte fondator: Ștefan Călinescu

Director: Marin Iancu

Redactor-șef: Cristi Godinac

Consiliul editorial: Ștefan Călinescu, Iulian Tudor, Marin Iancu, Maria Mădălina Mustăț, Gheorghe Chioaru, Horea Puiu Dumitru, Cristi Godinac, Daniel Gheorghe, Dragoș Frumosu, Marius Rudnițchi, Ștefan Dumitrescu, Ilie Gorgan, Daniel Cuculea, Maria Paraschiv, Marin Constantin, Maria Schifirneț, Dan Mihăescu, Ion Moraru, Cătălina Matei, Tania Istrate, Dumitru Mangu, Adrian Valentin Moise, Gabriel Grosu, Marian Balcan, Georgeta Stoica, Liliana Ursu, Gabriel Năstase, Dan C. Badea, Corvin Ariciuc

Director departament DTP, Foto, IT:

Andrei Niculescu

Director departament tehnic:

Nicolae Mihălțan

Difuzare:

Liviu Grosu, Marian Frățilă, Camelia Tudor, Mircea Vasile

Proiect realizat cu sprijinul Federației Române a Jurnaliștilor MediaSind

Federația Română a Jurnaliștilor MediaSind

Adresa redacției:

București, Bd. Regina Elisabeta nr. 45,

Int. Anghel Saligny nr. 8, sector 5.

Tel: 021 313 8975

021 313 4080

Email: comunicare@ugsr.ro

Web: www.ugsr.ro

Tipărit la: One-Solution, București

Nu ratați în numărul viitor:
Liderii unor confederații sindicale mistifică istoria pentru a acoperi fraudarea patrimoniului UGSR

ISSN – L2286-0320

ONE SOLUTION
media & advertising

Producție Publicitară

- Printuri cu aplicații indoor și outdoor
- Proiecte speciale
- Tipar offset și digital
- Totemuri
- Decor vitrine
- Casete luminoase și neluminoase
- Conceptie și execuție standuri expoziționale
- Personalizare mașini
- Mobilier magazin
- Litere volumetrice

Str. Calugareni, nr. 10, Sector 3, București,
Tel.: 021 326 43 66/67/70, Fax: 021 326 43 68,
office@one-solution.ro